

אם נרצה.
הרצליה
עיריית הרצליה

עיריית הרצליה

פרוטוקול ישיבת הוועדה – הסיפור המשותף של הרצליה

ועדה מס' 3

שהתקיימה במרכז נגה

ביום שלישי, ה' בשבט תשפ"ה, 3/2/2025

חברי הוועדה:

נוכחים ה"ה:

כב' השופטת (בדימוס) הילה גרסטל	-	יו"ר הוועדה
מר יהודה בן עזרא	-	מנהל הוועדה
גב' דנה אורן ינאי	-	חברת מועצה
מר עופר לוי	-	חבר מועצה
מר משה ועקנין	-	חבר מועצה
מר דניאל צרטוק	-	חבר מועצה
גב' דנה אדמוני	-	נציגת ציבור
גב' שרה מאירמן	-	נציגת ציבור
הרב יעקב נקי	-	נציג ציבור
מר יריב דרור	-	נציג ציבור
מר תמיר קסטיאל	-	נציג ציבור
מר יעקב זינגבוים	-	נציג ציבור
מר דוד קגן	-	מ"מ מזכירת ועדה

אורחות:

- גב' מושקה שושן
- גב' מיכל שלו רייכר

חסרים ה"ה:

גב' גלילה יבין	-	חברת מועצה
גב' פזית בכר	-	חברת מועצה
מר צבי וייס	-	חבר מועצה
גב' אילאיל פלמוני שלזינגר	-	נציגת ציבור
גב' אריאלה חגבי	-	מזכירת ועדה

נושאים לסדר יום:

1. דיווח צוות בתי כנסת
2. דיון באפשרות קיום פגישות בשכונות עם התושבים
3. שמיעת נציגי הזרמים השונים
4. סיכום

הילה גרסטל:

ראשית, אני מתנצלת על הזזת השעה. אני רואה שאנחנו היום בהרכב הרבה יותר מכובד. כלומר, יותר אנשים מאשר בפעם הקודמת, ואני ממש שמחה על כך. אנו נתחיל, בסדר היום.

יהודה בן עזרא:

הייתה תקלה בשליחת סדר היום לכולם. החלמה מהירה לאריאלה, היא חולה בבית. נכון. סדר היום מתחלק לכמה חלקים.

הילה גרסטל:

החלק הראשון - כמו שאתם זוכרים, בישיבה הקודמת דיברנו על כך שמתוך הפניות שהיו בעקבות הקול הקורא, אחרי מיון, התברר שנושא שהוא כואב או מטריד לא מעט אנשים, זה נושא בתי הכנסת. הקמנו צוות בתי כנסת, שבשלב הראשון, עכשיו הייתי שמחה לשמוע דיווח. אני מבינה שהצוות התחיל את עבודתו. דנה תעדכן אותנו. נושא מס' 1 - דיווח צוות בתי כנסת.

נושא מס' 2 - דיון באפשרות קיום פגישות בשכונות עם התושבים. זהו הנושא שאני העליתי בישיבה הקודמת ולאחר מחשבה נוספת, איכשהו הנושא התפוגג לו. הגענו לאיזה שהן הסכמות. זה לא איזה משהו דרמטי. חשבתי להעלות אותו שוב היום לדיון, ואולי להפוך את זה למשהו אופרטיבי. מדובר באפשרות שהוועדה תבקר בשכונות השונות ותיפגש עם התושבים, כדי לשמוע אותם באופן בלתי אמצעי, מעבר לפניות שהיו לנו בעקבות הקול הקורא.

אני הרגשתי שהקול הקורא לא הניב מספיק פניות יחסית לתחושה שיש קשיים. אמרו לי שיכול להיות שאני טועה. עדיין בחודש האחרון, מאז הישיבה הקודמת, דיברתי עם כל מיני אנשים שבכלל לא ראו, ולא נחשפו לקול הקורא. אז חשבתי שחשיפה בלתי אמצעית בדרך של כמו שחלקכם עשיתם לפני הבחירות, ואולי גם אחרי, כשבאתם לשכונות, למפגשים בבתיים או במתנ"סים.

אמרו לי שיכול להיות שיפוצצו את זה. אם יפוצצו, יפוצצו. אנחנו נתמודד. אנחנו לא בורחים. אנחנו צריכים להיות מול.

נושא מס' 3 - שמיעת נציגי הזרמים השונים עוד מעט תגענה אני מקווה, שתי נציגות אורחות שהוזמנו. אמורה להגיע גבי מיכל שליו רייכר וגבי מושקה שושן. גבי מושקה שושן הגיעה, עם תינוק. נעים מאוד. (אנחנו נעשה שירותי בייביסיטינג).

הילה גרסטל:

נושא מס' 4 - סיכום. לאחר הדיון בנושאים, נסכם את מה שנעשה, נקודות לטיפול לקראת הישיבה הבאה ושיעורי בית. כולם ייצאו עם שיעורי בית.

דנה אדמוני:

תיאמנו פגישה ב-29.1. ידענו שעופר נמצא בטיול, אך תיאמנו משה, דניאל ואני. בסופו של דבר, לא הסתדר למשה. מה שביקשתי מאריאלה מראש, זה לרכז ולשלוח לנו את הפניות שקשורות רק לבתי הכנסת, בכדי שנוכל לעבור עליהן. יש כ-30 פניות.

מתוך ה- 100 פניות שהיו, 30 פניות מתייחסות לבתי הכנסת. מתוך ה-30, כמה חוזרים על עצמם? איך זה מחולק? לאזורים? בשביל זה ישבנו ועברנו על זה. למעשה, אנחנו עברנו וריכזנו את הרשימה של הנושאים. לאחר מכן, אני יכולה להקריא לכם, סיימנו ככה. שלחתי לכם את הריכוז של הפניות עם כל הדברים שעלו. משימור של בית הכנסת בבן גוריון והנגשתו לנכים ועד למציאת פתרון לבר מצוות בהרצליה הירוקה. לשמירה על אי רעש בבתי כנסת שיוצר רעש סביבתי.

היו 4 פניות שונות שקשורות לבחינה, האם צריך לבנות עוד בית כנסת ברח' אלבו בגליל ים. הפניות מתייחסות לזה שמבקשים לבחון לבנות, לתת מענים אחרים, שלא דווקא שזה בתי כנסת. היו 3 פניות שונות שהתייחסו לעולמות של הפיכת מקלטים או דירות לבתי כנסת בצורה לא תקנית. על תקצוב, בחינה, בקשה לבחון תקצוב של מוסדות דת, כמו מקווה וכולל. לבדוק, לייצר תקצוב לבתי כנסת שוויוניים, ולאפשר מספר זרמים.

היו כמה וכמה פניות בהרצליה הירוקה, שהן מתייחסות לסוגיה של בית הכנסת, ולמה לא להפוך את בית הכנסת התימני לבית כנסת אשכנזי.. אני לא מעורה בזה, אני לא יודעת. יש בית כנסת שהוא כמעט ולא פעיל, ולמה לא להשתמש במבנה. מן הסתם, אני מניחה שיש לזה כל מיני משמעויות.

בית הכנסת הוא של העמותה.

אני רק מציינת מה היו הפניות. אין לי דרך לבדוק. לא נכנסנו לעומק הסוגיה, ובקשה לבניית בית כנסת בהרצליה הירוקה. אז מכאן ומכאן. חזרה כמה פעמים בגליל ים, הבקשה של אין צורך בכמה בתי כנסת אורתודוקסים. זה בגדול.

מבחינת שיח שקיימנו, המחשבה הייתה שההמלצה שלנו זה למעשה לפנות למי שענו על הקול הקורא בנושא בתי הכנסת, ולקיים איתם שיח. אפשר לתאם את זה. מי שרוצה, שיעלה בזום או משהו כזה. לנסות לייצר איזשהו שיח. קצת לשמוע מעבר לכמה שורות. זה קצת מתחבר למה שאת מציעה (הילה) בלהגיע לקהילה.

אני מניחה שאם הוועדה באופן רשמי מגיעה לקהילה, אז מן הסתם כנראה נקבל יותר אימפקט. הרעיון היה להבין קצת יותר מעבר לכמה השורות שהם כותבים שם.

בנוסף, נראה לנו נכון לקבל מידע מהעירייה על פריסת בתי הכנסת הקיימים ברחבי העיר, ואלה שמתוכננים לקום, או בהליכי הקמה, וכן מידע אם יש על בתי כנסת מאולתרים.

כאן נבדוק אם בכלל יש הלימה בין טענות, מענות, לכאן, לשם, בשביל לראות האם זה מתכתב עם המציאות, כן או לא. זאת אומרת, בין רחשי הלב לכאן או לכאן, לראות שזהו, אלו הם בגדול פני הדברים. ברגע שנתחיל עם זה, אפשר יהיה להתחיל לבחון, לעשות הצלבות.

הילה גרסטל:

יעקב זינגבוים:

דנה אדמוני:

שרה מאירמן:

דנה אדמוני:

נראה לי משהו שבכל זאת כדאי לדייק. הציפייה פה לא שהעירייה תבנה את בית הכנסת, אלא רק שתבינו, איך בונים בית כנסת.

שרה מאירמן:

רגע, אנחנו עוד לא בונים שום דבר. רק להבהיר. עברנו מספר פעמים על כל הבקשות. בכולן מופיעה המילה "בית כנסת". אבל לא תמיד זה אומר מה הבקשה רוצה. בגלל זה ביקשנו לפגוש את האנשים. לפעמים כתוב "בית כנסת, אני רוצה לעשות שם בר מצווה". ולפעמים כתוב, "זה עושה לי רעש". צריך להבין למה הפונים בדיוק התכוונו.

דניאל צרטוק:

צריך לזקק יותר. קודם כל, אני מברכת את הצוות הראשון שהתחיל לעבוד. אני חושבת שבזמן הקצר, תפסתם את השור בקרניו. זו נקודת פתיחה מאוד טובה, שאפשר יהיה להמשיך ממנה. אולי פספסתי שאתם אמורים לקבל נתונים גם מהעירייה, נכון?

הילה גרסטל:

אנחנו למעשה הבאנו את זה לפה, לבקשה של לראות באיזה הליך, פרוצדורה. אז גלילה אמרה. אנחנו לא מבקרים את העירייה. אנחנו מבקשים מהעירייה.

דנה אדמוני:

גלילה אמרה שאפשר יהיה לקבל את הנתונים מהעירייה. בעצם, אנחנו צריכים שתי החלטות משנה. החלטה ראשונה, לזמן את התושבים בפני הוועדה הקטנה הזאת, ונשמח כמובן אם יו"ר הוועדה תצטרף. החלטה שנייה, לבקש מיהודה לשלוח לנו את כל המידע בנושא בתי הכנסת, אלה הקיימים, אלה שהולכים להיבנות, אלה הלא רשמיים שמוקמים במקומות מסויימים במידה ויש כאלה, שנוכל למפות את כל הסיפור הזה.

הילה גרסטל:

דניאל צרטוק:

להביא פריסה של בתי הכנסת, שאנחנו יודעים עליהם. אנחנו לא יודעים על כולם.

יהודה בן עזרא:

יש את הרשמיים, אלה שיודעים שהם קיימים.

דנה אדמוני:

רוב בתי הכנסת הם ידועים.

שרה מאירמן:

יש בתי כנסת, למשל שאנחנו לא יודעים, אבל יודעים, שבבתי מלון יש גם בתי כנסת...

יהודה בן עזרא:

גם בבתי אבות יש בתי כנסת.

שרה מאירמן:

כן, אבל לא מתכוונים לזה.

הילה גרסטל:

בבתים פרטיים יש. אנחנו מדברים על בתי כנסת שנבנו בעיר, יש פריסה. נדמה לי, יש 220. הרב נקי, נכון? 220, 230.

יהודה בן עזרא:

יש פחות.

יעקב נקי:

בסדר, הנתונים יועברו.

הילה גרסטל:

גם במידה וכאלה שמתוכננים, כמו לדוגמה בגליל ים, מה שדובר, על שני בתי כנסת, או עם זרמים. אם אפשר לדעת אם יש לזרמים כאלה ואחרים..

דנה אדמוני:

אפשר לעשות את הפילוחים האלה, כן? זו לא צריכה להיות בעיה.

הילה גרסטל:

אנחנו יודעים לספק את הנתונים האלה. לגבי מה שדניאל דיבר עכשיו, אני לא הייתי ממהר להיפגש עם כל מי שהוציא איזושהי שאילתא או משהו כזה, ברמה האישית. ההצעה לפני, דיברנו על זום להציע, לפנות אליהם. אז זה מייתר את זה לגמרי. עופר, זה לא סותר. כי האנשים האלה פנו עם פניות מסוימות. אבל אתה רואה את הפניות... לא צריך להחזיר, אתה לא תצא מזה.

אפשר לפרש אותן. קול קורא יפרש. כן, נשמע. אני לא חושב שאם אתה תיפגש עם כל אחד, זה ירחיב, וזה מסבך את זה. אתה לא יכול להיפגש עם כל אחד. מה שהילה אמרה, אם אנחנו נשב בכל קהילה, ונבקש ספציפית לעשות מפגש בנושא הזה.

בשמחה, כל עוד האנשים האלה יוזמנו, ויוקצה להם במפגש מספר דקות להגיד את דבריהם.

בדיוק. המטרה זה לשמוע ולהקשיב. ברור גם שכאשר אנשים פנו וטרחו, אז ראוי לכבד אותם. זה אומר, שבאמת יש להם או משהו שמפריע להם, או מחויבות, מעורבות חברתית קהילתית, שאני חושבת שצריך לחזק. אבל אני צריכה להתנצל. יש לנו חבר חדש בוועדה, ואני לא בירכתי אותו. יעקב, ברוך הבא אלינו. אנחנו מאוד שמחים שהצטרפת. זה לא היה קורה לי שלא בירכתי אותך, אך הגעתי ככה נסערת, להגיע בזמן. יעקב, ברוכים הבאים.

אפשר רק בקשה קטנה לפני שסוגרים את הנושא הזה? בואו נקבע עכשיו קהילה אחת, שנקבע כבר בחודש הקרוב להגיע לפגוש ולשמוע את התושבים.

אני בעד.

אני יכולה להגיד, ותקן אותי אם אני טועה. אני חושבת שהיו 3 פניות שחזרו כמה וכמה פעמים. אחת בקהילה של גליל ים. אחת הקהילה של הירוקה, המערבית, ואחת בנוף ים, שדיברו על תקני, לא תקני.

כן, יש גם את הרצליה ב'. מבחינתי, אפשר ברגע שאריאלה חוזרת לבריאותה, שהיא תקבע עם 3 הקהילות האלה, שהן נראות ההארדקור. כמובן לא בשבוע אחד.

אז אם יש פה מישהו שרושם סיכום פגישה או משהו.. יש פרוטוקול, אנחנו נקבע. אנחנו נצטרך איש קשר בכל אחת מהקהילות. דנה (אורן), אתם יודעים מי אנשי הקשר בכל אחת מהקהילות, נכון?

אני מבקש גם שבכל קהילה שנהיה בה, נביא גם מהצד השני. אין צד שני. יש צד אחד שזה תושבי העיר. ברור. מצד שני בנושא הספציפי יש שני צדדים.

יהודה בן עזרא:
עופר לוי:

דנה אדמוני:
עופר לוי:

דניאל צרטוק:
עופר לוי:

דניאל צרטוק:
עופר לוי:

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

עופר לוי:
דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:
דנה אדמוני:

דנה אורן ינאי:
הילה גרסטל:

דניאל צרטוק:
הילה גרסטל:

משה ועקנין:
דנה אורן ינאי:
משה ועקנין:

כן. אז בהחלט אנחנו נפנה.
אני שאלתי שאלה עקרונית. מה הציפייה של התושבים מהעירייה לגבי בית כנסת. הם לא מצפים שייבנו את בית הכנסת. שרה'ליה, אנחנו לא נכנסים לכך.
למה לא? מי שבונה את בית הכנסת, הקהילות.
גם העירייה בונה, וגם בנתה ותבנה.
אנחנו לא נכנסים כרגע לדיון הזה. אני רוצה שנתחום כרגע את הדיון. יש סוגיה שמעסיקה חלק מהתושבים, זה הנושא של בתי הכנסת. הקמנו בישיבה הקודמת צוות משנה, שבעצם מורכב גם מהדתיים וגם מהחילוניים, למפות את הקושיות שעולות מנושא בתי הכנסת. אחרי שאנחנו נהיה יותר חכמים, וגם אחרי מפגש עם התושבים, נדע יותר, נביא את זה לשולחן הזה, ואז נראה מה הציפיות, של מי הציפיות, האם הציפיות לגיטימיות, אילו ציפיות לגיטימיות, במה אנחנו יכולים לסייע ואיך אנחנו יכולים לסייע. כרגע אנחנו לא נמשיך בעניין הזה. עכשיו, אני מבינה מזה שכבר דיברנו על 3 קהילות, שיש הסכמה לכך שאנחנו נקיים ישיבות של הוועדה במפגשים קהילתיים.
אין שום בעיה. אפשר לרכז את הקהילה, והיא תביא מה שנקרא, מפגש.

לא. אבל once את הולכת לקהילה, את לא תוכלי לשבת בוועדה ולדון בדברים אחרים. זה אמור להיות מפגש תושבים. זה לא כוועדה.

לא. הוועדה נפגשת, מגיעה לתושבים ובאה לשמוע. אני מניחה שיבואו אנשים שאכפת להם מהנושא הזה, אם יבואו. אני מניחה שבמקומות מסוימים יבואו יותר.
יש מי שזה חשוב לו.

גם אם יבואו 5 אנשים, אנחנו נכבד אותם.
בוודאי גם אם יבואו 5 אנשים, מסכימה לגמרי. אני חושבת שיש לזה חשיבות. מה שצריך, אתם אולי יודעים, כי אתם הייתם פעילים לפני הבחירות, מיפוי של האזורים בהרצליה. אני הייתי רוצה לדעת. אז על 3 הקהילות הראשונות הסכמנו. אחרי זה נתעדף את השאר.

מי ה-3?

ה-3 זה גליל ים, נוף ים והירוקה.
מה זה הירוקה המערבית? סליחה.
האזור של דנה.

היובל, נבון..

לא, היא מדברת על הירוקה-

בקיצור, בין בני בנימין לז'בוטינסקי. בין הבריגדה-
כן. בדיוק שם.

אלה הפניות שעלו, בהקשר הזה.

אוקי. אז עכשיו אנחנו עוברים לנושא השלישי, וזה שמיעת הנציגות שנמצאות כאן.

הילה גרסטל:
שרה מאירמן:

הילה גרסטל:
שרה מאירמן:
משה ועקנין:
הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

עופר לוי:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:
דניאל צרטוק:
הילה גרסטל:

משה ועקנין:
הילה גרסטל:
שרה מאירמן:
הילה גרסטל:
דנה אדמוני:

עופר לוי:
שרה מאירמן:
הילה גרסטל:
דנה אדמוני:
הילה גרסטל:

עשינו את השני?

כן. השני היה דיון באפשרויות קיום פגישות בשכונות התושבים. אנחנו צמצמנו רווחים, והגענו לזה שכמעט לא איחרנו. עכשיו, מיכל, יש לך התנגדות שנתחיל דווקא עם מושקה? רגע, היא מצטרפת לוועדה. היא לא אורחת. אנחנו אמרנו שנביא נציגים. עופר יביא נציג.

קודם כל, מושקה היום היא אורחת לא, היא הגיעה בתור נציגה מהוועדה אה, לא. אני הבנתי - לכן דיברתי עם אריאלה. רגע, שנייה. דיברנו בוועדה הקודמת על לעבות קצת - לגוון קצת - כן, אבל בעיקר דיברנו על זה שיבואו שני נציגים - מהקצוות. מהקצוות, בסדר.

בסדר, אבל דיברנו גם על נציגים קבועים לוועדה, לחזק את הוועדה.

אני לא חושבת שאריאלה הבינה את זה כך, אלא שמושקה הגיעה כאורחת.

אז אחת זאת היא, ואחד זה יעקב, שדיברנו שהוא נציג קונסרבטיבי, והיא נציגה חרדית.

אבל דיברנו, אם אני זוכר נכון, על דברים ספציפיים שצריך לעבות מקהילה. איזו קהילה היא מייצגת, שהיא שונה ממי שנמצא פה כבר? זאת אומרת, ועקנין הוא מייצג את הזרם..

יש פה אי הבנה. הילה תצטרך לבדוק את אי ההבנה ולפתור אותה. כרגע אנחנו נשמע אותך מושקה, אם את רוצה להציג את העמדה שלך, ובעניין של חברות בוועדה, הנושא ייבדק. אנחנו סיכמנו שכל חבר בוועדה יכול להגיש בקשה להילה. הגשה מנומקת, את מי הוא רוצה לצרף, והילה תשקול את זה, תתייעץ, ותחליט את מי מצרפים, ואת מי לא. כרגע צורף יעקב זינגבוים.

השם היחיד שאני קיבלתי זה יעקב, מעופר, בתמיכתי. מושקה, בואי קודם כל תציגי.

נעים מאוד, אני מושקה שושן, ילידת הרצליה. אני אימא ל-7 ילדים. זה הקטן.

מה 7, בת כמה את? סליחה שאני זה...

לא שואלים אישה בת כמה.

לא, היא צעירה, אז אני מחמיא.

אתה יכול לשאול, זה בסדר גמור. אני דווקא גאה להגיד אני בת 33.5

סליחה אם שאלתי שאלה לא במקום.

אני אגלה לכם יותר מזה. ילדתי 8 ילדים. זכיתי. כן, אני מגדלת את ילדיי פה. אחד אפילו קבור פה, לצערי הרב. אבל אנחנו בסדר ברוך השם.

דנה אורן ינאי:
הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

עופר לוי:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

עופר לוי:

הילה גרסטל:

עופר לוי:

דניאל צרטוק:

יהודה בן עזרא:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

עופר לוי:

דנה אורן ינאי:

עופר לוי:

מושקה שושן:

עופר לוי:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:
מושקה שושן:

איפה אתם גרים בהרצליה?
אני גרה היום בגליל ים, אני גדלתי פה במרכז העיר. זה הבית שלי פשוט.

הילה גרסטל:
מושקה שושן:

איפה, באזור הזה?
פה בסוקולוב, הספרייה העירונית, ג'וניור. זה נוף ילדותי. היום אני גרה בגליל ים. במקצועי אני מורה למתמטיקה, מגישה לבגרויות, בעלת תואר ראשון בהוראה למתמטיקה בגילאי חטיבה, ותואר שני בניהול מערכות חינוך. עכשיו אני בחופשת לידה, ברוך השם.

הילה גרסטל:
מושקה שושן:

גם עכשיו?
כן. גם עכשיו. אז קודם כל, הרצליה זה הבית שלי. הרבה פעמים שואלים אותי, תגידי, לא היית רוצה לגור במקום שתומך בך, בקהילה שכמוד? אז אני עונה ואומרת, שאני לא מכירה משהו אחר. זאת הקהילה שלי, זה הבית שלי. להפך, אני אגלה לכם שהיינו נוסעים נגיד למשפחה שגרה במקומות, בירושלים, או במקומות שנראים קצת יותר כמונו, אז היינו אומרים לאימא שלי, תראו, הנה דוסיס. היא הייתה אומרת, מה זאת אומרת, ומה אתם? אנחנו לא, אנחנו מהרצליה.

זאת אומרת, החוויה קודם כל זה שהרצליה היא הבית שלי, וזה הנוף שלי, ולהפך, במקומות אחרים אני מרגישה זרה. אני אגיד לכם את האמת. זה מה שאנחנו מכירים. אני הגעתי היום, כשפנה אליי משה וכו', אז אמרתי, קודם כל, זה דבר שאני רוצה שתשמעו, שזה הבית שלנו. אני מרגישה פה בבית יותר מכל מקום אחר שיש. פה אני רוצה לגדל את הילדים שלי.

זה שהילדים שלי נמצאים פה, גדלים פה, והם דורכים על המדרכות, לא ממש, אבל שאנחנו דרכנו. זה חשוב שיבינו שאני לא באה מבחוץ, אני לא מישהי שהרבה פעמים יש אמירות שמביאים לפה אנשים. לא מביאים.

נולדתי פה, גדלתי פה. זה הבית שלי, כמו שבדיוק של הרבה אחרים, שאולי הגיעו גם ממקומות אחרים. זה בסדר, כן? אבל זה הבית שלנו, וזה החברים שלנו, וזה האנשים שאנחנו חיים איתם. וכמו שאתם מבינים, שאני גרה בגליל ים, אז יש לי המון, המון חברים, שהם לאו דווקא נראים כמוני. ואנחנו נפגשים בגינה למטה, ואנחנו נפגשים גם במקומות אחרים, שהם בכל מיני מקומות וכל מיני צוותים, שאנחנו לא נראים אותו דבר. אתם רואים, אתם הבאתם אותי על הטייטל של זאת שבקצה, אבל אנחנו, לגמרי הבית שלנו פתוח. יש לנו איזה מיזם מהמם כזה של פינוק ליוולדת. בכלל של כל חבי"ד בעיר, אנחנו מפנקים יולדות.

אישה ילדה בלי כלום, בלי שום תמורה, בלי שום דבר. אישה ילדה, אני יודעת מה זה אישה שיוולדת. מגיע לה לקבל בבוקר ארוחת בוקר מפנקת. שבוע, 5 ימים, היא מקבלת אותה עד הבית, היא מקבלת שי ליוולדת, וזהו, זה הכל.

עכשיו, אותה יולדת, זה לא משנה איך היא נראית, מה היא עושה, למי היא מצביעה, למי היא צועקת. מצדי, לאיזה אולי מהדברים שאני מאמינה בהם, היא מתנגדת, וזה סבבה לגמרי, אין בעיה. אנחנו אנשים שכולנו בסוף גרים ביחד, שכנים. מעניין אותנו הפיננסי והזבל באותה רמה. זהו. וזה מענה שלפעמים הוא לא כל כך, לא מרגישים שהוא כל כך קיים. זאת אומרת, אם אתה דתי, אז בהכרח אתה צריך לקבל את המענה שלך או במקום מסוים, או בצורה מסוימת, או שתתמודד לבד בלי מענה. ואם אתה לא דתי, אז זה בסדר שיהיו לך את כל השירותים.

מה זה מענה, שאת אומרת, מענה שלך. כתושב. מה זה משנה? זה יכול להיות בהמון תחומים.. אני אתן לך דוגמה. יש לי שכנה, גרה בבניין לידי, לא דתיה. שולחת את הילדים שלה ליצחק שמיר. לא שומרים שבת, חיים את חייהם כמו שאתם מכירים. אבל מה, היא הולכת למקווה. היא אמרה לי, תקשיבי, יצא לי לטבול במקווה בשישי בערב. עכשיו, אני לא אסע למקווה, כי לא נעים לי בשבת לנסוע למקווה. אין לי מקווה באזור. אז בדקנו בגוגל מפות מה הכי קרוב. אז ההוא שבפיתוח זה 4.5 ק"מ, וההוא שבצמרות, הוא 3.9 ק"מ. אמרתי לה, בואי אני אלוה אותך, שלא תלכי לבד בחושך. והלכנו בחושך 3 ק"מ כל צד, הלוך-חזור, אחרי הדלקת נרות, כדי שהיא תוכל לטבול במקווה. היא אומרת, אני אגיד לך את האמת, היה לי לא נעים. עכשיו, לי זה ברור. אוקיי, כי גדלתי ככה, ואני ככה, אז ברור לי שאם אני רוצה, אז אני אעשה את זה. אבל לה זה היה לא נעים. היא אומרת לי, למה, למה אני צריכה ללכת כל כך הרבה. זאת אומרת שמי שצורך את שירותי הדת, זה לא רק אנשים כמוני.

הרי כולנו, הנה, היא דיברה מקודם על בר המצווה, נכון? יש דברים שהם שייכים לכולם. וזה מענה כזה לדוגמה, סתם דוגמה. אני לא מדברת אפילו על המענה הפרטי שלי, כאישה שרוצה לשלוח את הילד שלה לתלמוד תורה, ואין לה פה תלמוד תורה, אז היא מסיעה אותו לבני ברק. בסדר, זה שלי, אוקיי, זה בסדר. זה אני. אני מדברת על דברים, אני מסתכלת בעיניים של לצאת מהקהילה המצומצמת שלי. הדברים שהם קשורים לכולם. וזה המקום שהוא לאו דווקא, שאני מרגישה שהוא מתפספס פה בעיר. שזו העיר שלנו, ולכולנו זה מגיע. וזו דוגמה אחת. יש עוד אין ספור דוגמאות כאלה.

כשאמרת, אנחנו ככה מתארגנים ונותנים מתנות ליולדת, מי זה אנחנו?

אנחנו זה ציבור הנשים של קהילת חב"ד הרצליה. אנחנו מתנדבות. אני מתנדבת במיזם. אם אפשר להגיד, גם אשתו של הרב נקי מתנדבת.

דניאל צרטוק:
מושקה שושן:

הילה גרסטל:
מושקה שושן:

שזה בעצם מיזם בעצם של נשים למען נשים, גם חילונית, וגם דתיות.

רק חילונית מקבלות את זה, נגיד ככה.
למה רק חילונית? יש הרבה יותר יולדות דתיות מחילונית.
לא, תתפלאי לשמוע.

באמת?

את יודעת, אני לפעמים מתנדבת באזור שלי. זאת אומרת, אני לוקחת, אני מכינה לכולן, ואז מישהי שמשנעת לכל חלקי העיר. עכשיו, אם זה בגליל ים וזה קרוב, אז אני מקפיצה להם. את יודעת אצל כמה יולדות אני הייתי מאז שילדתי? לא, כי אני בעצמי לא יודעת. אבל נשים, שוב, שאני בטוחה שהן הצביעו לדנה והצביעו לראש העיר. כן, גליל ים. את יודעת כמה יולדות אני מגיעה אליהן, וכולן מקבלות, עם אפס תמורה. לא כספית ולא רעיונות ולא אידיאולוגית. כלום. ילדת, מגיע לך להתפנק. מספיק קשה לך גם ככה, קחי, תתפנקי. והן מקבלות ערכות שי, ושמיכה מפנקת. וזה ממש מיזם של אישה לאישה בקטע כזה, וזהו.

ובתוך המיזם הזה, במארגנות יש רק נשות חב"ד, אין חילונית? לא, ממש לא. בטח שיש.

אה, אוקיי. זאת אומרת, זה מיזם משותף למשל, אני סתם אתן דוגמה. אישתי מכינה למשל ל-3 יולדות את ארוחת הבוקר, וכדומה. עכשיו, מי שבא לאסוף את זה, יש שינוע. זה מאוד מאורגן. רק מוח נשי יכול לעבוד ככה. את יכולה לראות בחורה עם מכנסיים, כתפיות. כמה אנשים יש?

יותר מזה, את יודעת מה זה, עזבי את השינוע. במאגר הזה, אני לא יודעת להגיד, כי אני לא משבצת אותם, אני מעריכה שבערך 40-50 נשים מתנדבות, וכ-700 נשים קיבלו. זה היה נכון לפני כמה חודשים. הגבי עושה ערב למתנדבות, מי שאחראית לשבץ, והיא רוצה להציג את המתנדבות, אנחנו יושבות ביחד. נשים עם פאות ושמלות, ונשים עם מכנסיים וכתפיות, עם תלתלים יפים. וכולנו יושבות ביחד, ונהנות מאיזשהו ערב מפנק כזה למתנדבות, סביב אותו שולחן.

איפה את רואה את הקשיים? באינטראקציה ..

היא אמרה, בגנים, בתי ספר. היא דיברה על זה.

אני אגיד, כמו שדיברתי על הנושא הזה של המקווה, יש דברים שהם שלי. אני אומרת, אוקיי, אם אני רוצה, אני אשלם.

סליחה, אני רק אחדד. הייתי רוצה הבחנה בין משהו שהוא שירותי, לבין משהו שהוא אינטראקציה-

חברתית?

כן.

השיח, השיח נורא, נורא בקצוות. רק משהי כותבת משהו (אני חברה בקבוצת נשות גליל ים ויש שם כ-1,000 נשים חברות),

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

יעקב נקי:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

נגיד מה זה הרעש? מבית הכנסת? לצורך העניין, שומו ושמיים, מה שהולך בקבוצה, 600 הודעות על זה, וזה, וזה, שזה בערך, את יודעת, יכול להיות כמה אחוזים בודדים של נשים שמתכתבות, ובהקצנה של השיח בצורה שמאוד, מאוד כואבת לי בלב. עכשיו, יש כל כך הרבה נשים שהן, שוב, תנו רגע לנשום. שלחנו פעם, זו הייתה מישהי ששלחה מודעה על מי שרוצה לשמוע עשרת הדברות בחג שבועות בבית הכנסת, זה בשעה 11:00. תרצי, תבואי. לא תרצי, אל תבואי. למה שמו רק גבר בתמונה? למה בית הכנסת לא מקבל גם את הנשים? וקדימה.. ומי צריך אותם, ומי מעניין?

אולי זה מפריע לחלק מהאנשים בקבוצה?
יכול להיות. אין בעיה, אבל אוקיי..

היא הגדירה שמה שמפריע לה זה השיח.

אני מדברת על צורת השיח. אני לא מדברת על התוכן של המודעה, כן? אם מבחינתי עושים חגיגת האלווין בשכונה, ולי זה מפריע, אני אסתום. את רוצה, תחגגי. את לא רוצה, אל תחגגי. יש כאלה שלא חוגגים את ההאלווין והכל בסדר. אבל ברגע שכל מילה...

סליחה, מה זה ההאלווין הזה בשכונות? באמת, אני לא דתייה. לא, וגם כאלה יש.

גם בארה"ב לא יודעים מה זה האלווין.

אז את אומרת נקודה שהיא מאוד משמעותית. קראת לילד בשמו, השיח.

השיח, חד משמעית השיח.

טוב, אבל אתה יודע, זה גם סגנון אוכלוסייה. זה לא בדיוק ככה. לא, אנשים טעונים היום. היום אנשים על הקצה.

נכון טעונים. זה בדיוק העניין.

יש עוד משהו שאת יודעת להצביע עליו?

בהקשר של זה, שאמרתם, נשב עם קבוצות תושבים, ומשה מקודם אמר, תביאו צד שני. זה לא צד שני של מישהו אחר. רק שבתושבים צריך שיהיה את מנעד הקולות, כי הרבה פעמים יש רוב דומם. ברוב הקבוצות, זו אותה כמות אנשים מסוימת שמתקבלת, ואחרים מעדיפים לא להיכנס לפה שלהם, בוא נגיד ככה, כן?

תראי, אי אפשר להכריח אותם לבוא, אבל תצא הודעה לכולם, ומי שירצה, יבוא.

אבל זה גם נכון שתמיד בחיים שלנו, מה ששומעים זה את הקולות הקיצוניים יותר, ולפעמים מקבלים את זה, זה נכון במקרה הספציפי של הוועדה שלנו, זה נכון לגבי שני הצדדים. מעצם העובדה הזאת, כבר יש הקצנה בעמדות.

אחת המטרות שלנו, באמת כוועדה, זה לזהות מה באמת קיים כבעיה אמיתית, ומה מוקצן לממדים רק בגלל שמי שנושא את הדגל, זה אותם הקצוות, בעיניי. את זה צריך יהיה לאתר,

דניאל צרטוק:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

שרה מאירמן:

מושקה שושן:

יעקב זינגבוים:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

שרה מאירמן:

יעקב נקי:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

ולראות איך מנטרים.

אני רוצה להגיד לך, רק אם אפשר, שנגיד עכשיו אני שולחת את הקטנים שלי למעון של חב"ד, שנמצא ברח' הרב קוק, מי שמכיר. בבוקר אני פוגשת שם, אני יכולה להגיד, 80% של הורים מגליל ים ששולחים למעון של חב"ד, שאתן מתארות לעצמכן שהם לא נראים כמוני, לא האבא ולא האימא. כי הם רוצים להגיע לשם, ולא משנה, אח"כ הם ממשיכים....

אבל זה לא מדויק. כי נגיד אצלנו בשכונה יש של חב"ד, שהוא עולה 1,000 ₪ פחות לחודש. אז כל מי שיכול לתפוס שם מקום, הולך לשם.

זה מספרים קטנים. זו לא מגמה.

אצלנו בשכונה נדמה לי זה 1,000 ₪ יותר זול.

טוב, בסדר. זה לא משהו שאת יכולה להצביע... זו דוגמה.

בין אם זה בשיקול כלכלי, בין אם זה בשיקול ערכי, העובדה היא שיש מקומות שזה עובד. בין אם זה רק על המיעוט, המטרה שלנו שהשיתוף הזה יהיה נחלת כולנו. זאת המטרה שלנו.

תאמיני לי שאם היה שם מקום, היה שם הרבה יותר, כן? כי יש אנשים שלא מפריע להם לחיות ביחד.

לא עלינו, אבל אם היינו פותחים גם גן של הנוצרים הקדושים, אני לא יודע מה, ב-1,000 ₪ פחות...

לא, לא יודעת אם זה 1,000 ₪ פחות, הם מעונות טובים. תשמעו, גם הבן שלי היה במעון חב"ד. זה מעון טוב. מטפלות טובות.

אני חושבת שחלק, אבל אין הכללות. יש כאלה שעושים שיקול כלכלי, ויש כאלה שעושים שיקול ערכי, ויש כאלה שעושים שיקולים של אמונה, אבל העובדה שהמעון הוא מעון.

הילדים שלי לומדים ביסודי, בבני ברק. אנחנו מסיעים אותם.

יש הסעה מאורגנת של חב"ד ?

רק בבוקר.

ואיך הם חוזרים? גם מסיעים...?

כן.

כמה משפחות כאלה יש בהרצליה ששולחות לבני ברק?

זה מתחלק. אחי שולח לתלמוד תורה בת"א, יש כאלו ששולחים, זאת אומרת לא כולם שולחים לאותו מקום. אבל בגדול, זה כמה עשרות. לדעתי, רק לבני ברק שולחים 20, לת"א עוד 20 בערך, פלוס-מינוס, כפ"ס, גם יש עוד איזה 20.

דרך אגב, במאמר מוסגר, בתי כנסת בהרצליה, הרשמיים, כ-90. המועצה הדתית הרצליה.

כולל בית הכנסת הקונסרבטיבי?

כולל, שדני פנחס קרא שם בתורה.

האמת שאני לא הצגתי את עצמי. אני פה פעם ראשונה גם כן. אני ככה מתנצל על הפעמים הקודמות. פעם אחת הייתי חולה, ופעם אחת לצערי חמותי נפטרה. זה נשמע כאלה תירוצים של זה, אבל זה מה שקרה. זו המציאות. שמי תמיר קסטיאל.

מושקה שושן:

דניאל צרטוק:

דנה אורן ינאי:

דניאל צרטוק:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

דניאל צרטוק:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

יעקב נקי:

דנה אורן ינאי:

יעקב נקי:

תמיר קסטיאל:

נולדתי וגדלתי ברמה"ש. שירתתי בחיל האוויר.
איפה בחיל האוויר?

בבור של חיל האוויר. אז זה היה תפקיד אחד החשובים, היום זה כבר אחר ... האמת שאני אגיד לך משהו קטנצ'יק.

קראתי קצת את הדו"ח לפחות על הבור של חיל האוויר, כי אני לא נמצא כבר הרבה מאוד שנים. אבל את האווירה מתוך הדו"ח, אני הרגשתי. אווירה לא משתנה כל כך מהר. זה קשה לשנות הרגלים. את האווירה של ה-אוקי, המודיעין אמר, אנחנו העברנו את שלנו ושלום על ישראל, קצת את זה כן הרגשתי.

וזה עושה לי דה ז'ו קטן. על כל פנים, התקרבותי פה קצת יותר לשמירת תורה ומצוות. אז, היה הרב ישראל הלפרין, עליו השלום, שהיה השליח של הרבי בבית חב"ד פה בהרצליה, 38 שנים. הרב הלפרין היה בסיירת מטכ"ל, הוא היה יהודי מאוד אחראי. ואני במשך 27 השנה האחרונות מנהל את בית חב"ד בקטמון בירושלים. וזו רשת גני חב"ד מאוד גדולה, של 35 כיתות גן, בי"ס, הרבה מאוד סניפים של בתי חב"ד. לפני שהרב הלפרין נפטר, הוא ביקש ממני למלא פה את מקומו בהרצליה, כי הוא דאג איך הדברים יתנהלו מבחינה ארגונית, כלכלית, אחרי 120 השנה שלו. לכן בעצם נכנסתי לתפקיד לפני שנתיים וחצי. אני אגיד שככה אני אולי רוצה להגיד בכל אופן איזשהו אני מאמין קטנצ'יק, ואז להתייחס למשהו שכבר נאמר, ולאיזה סיפור..

היום אתה גר בהרצליה, או שעדיין רמה"ש?

אני מזפזפ בכל השרון, אני על הקו

רגע, אז מה התפקיד המוגדר?

אני מנהל מוסדות חב"ד אבל לא תושב. אני נמצא פה 3 פעמים בשבוע, והילדים שלי שם. אז נכון, אני עדיין לא תושב. רוב ענייני שם עדיין, אבל אני מתחלק ..

שם זה?

בירושלים.

בהרצליה הוא פרוד, בירושלים הוא נשוי.

זה משפר את הזוגיות, זה בסדר.

האמת, שהכבוד לאישתי, שבאמת משחררת, ונותנת אפשרות לעבוד. זה 250 עובדים פה..

250 עובדים במוסדות חב"ד?

בהרצליה זה 180 עובדים, ובירושלים זה עוד 70.

אני רק חייב לומר. אני נזהר בכבודו, שאני מאוד מופתע שיש מישהו שהוא לא תושב העיר בוועדה, שזו דוגמה בדיוק למישהו שבא מבחוץ להשפיע על הציבור פה.

לא, ממש לא. אתה טועה, כי אני אגיד לך למה. א', גדלתי פה. את רוב שנותיי עשיתי כאן ברמה"ש ובהרצליה, גם כן. אני רואה את השליחות שלי פה בהחלט.

אני מבין את השליחות עדיין אבל אתה גר בירושלים. המשפחה לומדת בירושלים. הכל בירושלים.

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

עופר לוי:

תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

יעקב נקי:

שרה מאירמן:

תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

דניאל צרטוק:

תמיר קסטיאל:

דניאל צרטוק:

אני גר בשכונת קטמון הישנה. הוועדה הזאת הולכת להשפיע על חיים של אנשים בעיר. ואני לא חושב שראוי שמישהו בא מבחוץ וישפיע על התושבים. אני הצטרפתי לפי בקשה. זה אפילו לא מנומס להגיד זה. זה לא לגופו של אדם .. לא, אני בא בלי לפגוע. אני לא מכיר, זה לא משהו אישי. אני לא נפגעת, זה בסדר גמור. באותה מידה שאם היה פה משהו חילוני.. סליחה, זה לא לגופו של אדם, ממש לא. ממש לא. אנחנו בסדר גמור. רגע רגע, סליחה שנייה. קודם כל, הרב קסטיאל יסיים את דבריו. אחרי זה, דניאל, אם תהיה לו הערה, הוא יעיר. אחרי זה דנה, אם תהיה לה הערה, היא תעיר.. גם אני כבר רציתי לדבר כל הזמן, ודילגתם עליי וגם שרה ליה, תורה לדבר אנחנו קודם נותנים לגברים פה, ואחרי זה לנשים. אנחנו ננהל את השיח הזה בלי מלחמות פה. בעניין המלחמות, אני רוצה לספר איזה סיפור קטן. מספרים פעם על הרב החמישי בחב"ד, שהיו לו שני חסידים שגרו באודסה. ושניהם באו אליו ליחידות. נכנס הראשון, והוא שואל אותו, איך באודסה. אז הוא אומר לו, באודסה מצוין. באמת, האנשים מתייחסים יפה אחד לשני, גם לי יש כל מה שצריך. ותמיד עושים מעשים טובים, והכל אווירה טובה, והכל מצוין. טוב, הרב מוציא איזה 10 רובל מהמגירה, נותן לו, ואומר זו השתתפות בנסיעה שלך, והוא יוצא. אחרי זה נכנס החסיד השני, אבל לפני שהוא נכנס, הוא שואל את הראשון, מה הוא שאל אותך. הוא שאל אותי איך באודסה. ומה ענית? אז ענית שמצוין באודסה. טוב, נכנס פנימה. מה זה מצוין באודסה? אני יודע מה קורה באודסה. אני אספר עכשיו לרב מה קורה באמת באודסה. והוא התחיל להגיד שבאודסה זה נורא ואיום, ואוכלים אחד את השני, וככה, וככה, וככה. כל הדברים הלא טובים. אז הרב מוציא רובל אחד מהמגרה, נותן לו הוצאות נסיעה. הוא אומר לו, למה נתת לי שאני אומר את האמת, ולזה הקודם 10 רובל. עונה לו - אני יודע בדיוק מה קורה באודסה. אתה חושב שאני לא יודע מה קורה באודסה? אני יודע מצוין. אני רוצה לדעת באיזו אודסה אתה חי. וזו פה השאלה, איפה אנחנו חיים. זאת אומרת, אם אנחנו באים במטרה שיהיה מקום נעים, שיהיה מקום שכולם יכולים להכיל אחד את השני, אז זו הסתכלות אחת. אם אנחנו באים ממקום שלילי, אז זו הסתכלות אחרת לגמרי. לא יעזור שום דבר, את הראש נצטרך לשנות קודם.

תמיר קסטיאל:
דניאל צרטוק:

תמיר קסטיאל:
יהודה בן עזרא:
דנה אדמוני:
דניאל צרטוק:
תמיר קסטיאל:
דניאל צרטוק:
דנה אדמוני:
דניאל צרטוק:
הילה גרסטל:

שרה מאירמן:
הילה גרסטל:
דנה אורן ינאי:
הילה גרסטל:
תמיר קסטיאל:

אני אספר בהקשר הזה משהו אחד. יומיים אחרי הבחירות, היה פה אירוע שאף אחד לא יודע עליו כנראה, שמבחינתי הוא אירוע משמעותי מאוד. באחד הימים, בחנות פרטית, אדום ירוק בהיכל רובינא, היו מונחים תפילין. ביקש מאיתנו בעל החנות את התפילין, יש שם סטנד כזה יפה, לא מאויש, לא שום דבר. מי שרוצה, בד"כ מי שבא לחנות, והמוכר אומר לו משהו. התפילין האלה נעלמו, ביום שישי בצהריים. אז הוא חיפש במצלמות מי לקח את התפילין האלה, והוא הזמין משטרה והכל. ביום ראשון הסתבר שמי שלקחה את התפילין, אני לא אגיד סימנים מזהים, אבל זו אישה תושבת העיר, שהיא אישה עם בעלת שם נקרא לזה, גם תפקיד ציבורי, וגם באמת אישה שהיא באמת בעלת השכלה מאוד גבוהה, ואישה מפורסמת בתחום שלה. היא פסיכיאטרית מחוזית, שהייתה תקופה מסוימת. והיא לקחה את התפילין. ראו את זה בווידאו. בהשגחה פרטית, בעל החנות בדיוק הגיע חזרה לחנות ביום ראשון בבוקר, הוא נתקל בה. הוא התחיל לצעוק, והכל, והוא התקשר למשטרה, והתקשרו גם אליי. אמרתי לו, תשלח את המשטרה הביתה חזרה, ואל תעשה שום דבר. אני אגיד לך תכף מה לעשות.

יעקב זינגבוים:
תמיר קסטיאל:

תספר מה היא עשתה עם התפילין.
היא לקחה את התפילין, וזרקה אותם לפח. הם לא חזרו. עכשיו, אני החלטתי שדבר כזה, אנחנו לא עושים מזה שום ענין, לא נפרסם את זה בשום מקום, לא נספר את זה בשום מקום. הרמתי טלפון לאדם אחד יקר באמת, שאני האמנתי באמונה שלמה שהוא אדם שאכפת לו. אני גדלתי ברמה"ש. אני כן יודע לזהות לא לפי החיצוניות שרגילים להסתכל עליה, אולי במגזרים כאלה ואחרים. באמת לפי קצת מענטש שנמצא מאחורי זה. התקשרתי ליריב פישר, לראש העיר, ואמרתי לו שככה וככה היה הסיפור. אני לא רוצה לטפל בזה, כי אני לא רוצה שזה יצור שום מתח. והייתי שמח שאתה תטפל בדבר הזה. הוא טיפל בזה.

אחרי יומיים היא הלכה וקנתה תפילין אחרים. אני לא שמעתי איזו סליחה או משהו כזה, אבל בסדר, זה לא משנה. את התפילין היא לקחה, והיא קנתה תפילין חדשים והיא החזירה חזרה למקום הזה. אני חושב שזו בדיוק הנקודה שכמו שאמרתי קודם. ההכלה היא באמת הכח האמיתי. כשיש משהו שלא מוצא חן בעיניך, זה לא לפי הדעה שלך, בסדר, 100%. אבל יש דעה אחרת שונה ממך. דעות שונות, זה דבר יפה. אני בדיוק בפרשה, צבעות השם, עם ישראל נקרא. צבעות מלשון הרבה צבעים, הרבה גוונים.

זאת אומרת, זה הרבה גוונים. כל אחד, יש לו את הגוון שלו. כל בעל עסק יודע שכשיש לך כמה דעות ביחד, אתה תגיע הרבה יותר רחוק. אתה יודע לשקלל את כל הדעות האלה ביחד. זה מצוין. רק צריך שזה יהיה ביחד, שזה לא יהיה אחד נגד השני. בנושא הזה העניין הזה שהועלה פה. אני התבקשתי ע"י ראש

העיר להצטרף לוועדה. אני לא חיפשתי להצטרף, באמת שלא. אבל ככל וזה לא מוחלט פה על חברי הוועדה, אין לי בעיה... אגב, ביחד, הרב לאו אמר מה זה ביחד. יש חילוקי דעת. אוקי. מה שאני מציעה עכשיו, שנניח את חילוקי הדעות האלה בצד. ואני חושבת שכדאי שנשמע את מיכל שליו רייכר. זה השם שלי, אני אציג את עצמי. אולי יש פה איזו אי הבנה, כי אני באתי עם איזו עבודה מאוד שיטתית. מצוין.

יעקב זינגבוים:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

על נושא מחלוקת מרכזי בעיניי. אבל שנייה אני אציג את עצמי. שמי מיכל שליו רייכר, אני תושבת העיר. אני גדלתי בירושלים, ולכן הנושאים האלה של דת ועיר, ודת ומדינה, הם נושאים שהם בדמי.

עופר לוי:

מיכל שליו רייכר:

איפה בירושלים? למדתי בריאדה, רמת דניה. ההורים שלי גרים במבשרת, עדיין. אה, זה לא ירושלים.

עופר לוי:

מיכל שליו רייכר:

אני 12 שנים בהרצליה.

הילה גרסטל:

עולה חדשה.

מיכל שליו רייכר:

במקצוע שלי, אני BP marketing בחברה שמתעסקת בלמידה דיגיטלית, active learning. הרבה מתעסקת בעולם של data science. ולכן אני מאוד אוהבת נתונים ודיונים מבוססי מידע. אני אשמח אח"כ גם להעביר את המידע.

את כל המידע שיש פה, שהוא מתוקף. אני אקטיביסטית בתחום של דת ומדינה כבר 10 שנים. דרך כל מיני מסגרות וארגונים. גם דרך הפורום החילוני. ואם להיות ליברלי אידיאולוגי זה קצה, אז אני חושבת שרוב הרצליה נמצאת בקצה, כי זה מה שאני מחזיקה מעצמי.

הילה גרסטל:

איפה את גרה בהרצליה?

מיכל שליו רייכר:

בירוקה המרכזית. בין המערבית למזרחית.

הילה גרסטל:

אז מה זה הירוקה המרכזית? אה, בני בנימין.

דנה אדמוני:

זה כאילו קו התפר בין המזרחי

הילה גרסטל:

אני גרתי 24 שנים בירוקה, לא ידעתי שיש מערבית, מזרחית-

שרה מאירמן:

לא הייתה מערבית. את הייתה המערבית. רח' ערוגות היה המערבית.

מיכל שליו רייכר:

אני חושבת שאני מגיעה לכאן גם כנציגה של הרבה אקטיביסטים. אני נמצאת בהמון, המון קבוצות של אנשים שמפריעים להם הרבה דברים שקורים בעיר בספקטרום של דת ועיר. ואני חושבת שזה גם היה אחד מהנושאים הכי המרכזיים בהחלטת הבחירה. לא סתם דנה, עופר, ויריב פישר, ראש העיר הוסיף את המילה "ליברלי" יש עתיד ליברלי, כי הם זיהו שהמדינה שלנו, ואני יודעת שאנחנו מנסים לייצר כאן מעין איזה ואקום מהמדינה, אבל בסוף אנחנו חלק מהמדינה הזאת. לדעתי, להיות תושבת העיר הרצליה, אני מצפה מהרצליה שתגן עליי מפני המגמות המאוד מדאיגות בתחום של דת ומדינה.

כאקטיביסטית, אני חושבת שהמהפכה המשטרית היא גם מהפכה דתית, שרוצה לחזק את בתי הדין הרבניים, ורוצה להרע את זכויות הנשים, ורוצה לייצר היררכיה בין בני אדם, כמו שחב"ד מאמינים באתר שלהם, שגברים מעל נשים, ונשים אחרי להט"בים, ויהודים מעל לא יהודים. זאת אומרת, זה נמצא ממש באתר. כמו הפרקטיקות שמפריעות לנו של חב"ד, אני אראה לך. אני מבוססת דאטה. אני אשלח לך מהאתר שלכם.

אתה זוכר את החוקים, עכשיו היא מדברת. היא כנראה לא תהיה קלה בדיבור, אבל זה מה שקבענו בראש. זאת המטרה שלנו פה.

בדיוק. זה מה שקבענו בראש. שכל אחד יהיה רשאי להביע את דעותיו, בצורה נימוסית, אבל עד הקצה, בלי שמפריעים לו. לא חייבים להסכים.

אנחנו הובלנו ביחד עם האנשים שיושבים כאן, ועם גלילה שלא נמצאת כאן. את גלילה הכרתי בחוג בית כשהייתי אצלה לפני 10 שנים, של גרעין תורני, של עמותת גרעין תורני, שהיא הייתה בבי"ס של הילדים שלה. אנחנו ביחד הוצאנו אותה. ככה הכרתי את גלילה. כשהפורום ניתח כלים להורים שלא רוצים שבנות שירות לאומי יבואו, וילמדו את הילדות שלהם מה זו בגרות ואחריות, והייתה תכנית. בגרות ואחריות של הגרעין התורני. זה היה מאוד שוביניסטי, מאוד בעייתי, ולא רצינו. לא רצינו הפרטה של החינוך הערכי לידי עמותות.

אני הכנתי פה איזושהי סקירה מאוד שטחית, שמדברת ספציפית על הגרעין התורני. זה נושא שנדון היום בהמון קבוצות. גם בגליל ים, גם בירוקה. קיבלתי הרבה פניות על זה. הרבה פניות על הגרעין התורני. הכנתי מצגת, אי אפשר להציג אותה, אז אני אדבר פשוט באופן חופשי, ותעצרו אותי אם משהו לא ברור. אז נעשו הרבה מחקרים בארץ על הגרעין התורני. לא הרבה, נעשו כמה. נעשו מספר עבודות מאוד מרכזיות, ואחת מהן היא של מכון אדווה, שהן סוקרות את פעילותם של הגרעינים התורניים בישראל. יש לנו גם גרעין תורני כאן בהרצליה, שפועל תחת מסגרת הגג של הגרעינים התורניים בישראל. הגרעין התורני הוא בעצם מסגרת התיישבות קהילתית דתית של משפחות מהציונות הדתית, שמגיעה כדי לקדם אידיאולוגיה תורנית, וכדי להנחיל את קידום הקונצנזוס סביב חזון ארץ ישראל השלמה. עכשיו, הדבר הזה לא מוסתר.

גם כשנכנסים לאתרים של הארגונים האלה, זה נאמר שם. וגם כשנכנסים ושומעים דברים כמו של הרב אבינר, מצווה גדולה לגור בת"א, ושאר ערי ישראל, כדי ליישב את השממה הרוחנית, הם אומרים עלינו החילוניים. הגרעינים התורניים מצילים את לב ת"א מחלל ערכי, אומר אורי אריאל, אבי הגרעינים התורניים. ישראל זעירא, מראש יהודי אומר, כשאתה רואה חילוני, אתה צריך לחשוב בראש איך אתה משנה אותו, איך אתה

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

מתקן אותו. זאת אומרת, בין הגרעיניים התורניים בישראל לבין חיים משותפים, אין שום דבר. הם בעצם באים אלינו, ורוצים לשנות אותנו, מתוך מטרה פוליטית, ומתוך מטרה ערכית. יש אגב 3 סוגים של גרעינים תורניים. אנחנו קיבלנו את השלישי. הראשון הוא בערים מעורבות, שהמטרה שם בעיקר זה יהוד ע"י גינטריפיקציה. מגיעים לשם כדי לייצר רוב יהודי. בפריפריה החברתית זה הפצת דת ופעילות חברתית, ואצלנו בערים המבוססות, בד"כ עושים מיזוג בין מטרות דתיות ללאומניות. עושים כל מיני פעילויות הדתה והתנחלות בלבבות. אני רק יכולה להגיד שבזמן ההתנתקות מגוש קטיף ופינוי עמונה, אנחנו ראינו שהדברים האלה על סטראוידים, זה קורה גם עכשיו מאוד, מאוד חזק. הגרעין התורני שלנו.. אני אגיד רק עוד כמה נתונים שהם שומטי לסתות.

של מי?

מכון אדווה, של חוקרות מאוני' בן גוריון.

שאלתי משהו אחר.

בלי פרובוקציות.

אמרת שומטי לסתות, השאלה של מי?

שלי.

אה, שלך, אוקי.

נתונים שמראים על כך שהגרעינים התורניים, שזכו ב-100,000,000 ש תקצוב, קיבלו עוד 60,000,000 ש תקציב בשנת 2022. יש 103 כאלה, יש גרעינים, הם ממומנים ע"י משרד האוצר, משרד העלייה והקליטה, התרבות והספורט, משרד הנגב והגליל, החקלאות, המשרד לשירותי דת, משרד העבודה והרווחה, משרד ההתיישבות, משרד החינוך. אוקי? זה המימון של הגרעינים התורניים האלה. וגם מימון עירוני. העיר הרצליה שלנו מממנת ב-460,000 ש, נכון ל-2022, נתונים מגיידסטאר, את הגרעין התורני.

אני חושבת שאת מדברת מהר מדי. יש פה כמה אנשים קצת מבוגרים.

אוקי, אז הגרעין התורני ההרצלייני...

לא, הנתונים האלה, אני צריכה זמן

האמת שזה זמן, וזה מאוד, מאוד מכעיס לגלות את הדברים האלה. בעצם, יש לנו פעילות התנחלות בלבבות, פעילות מיסיונרית של גרעינים תורניים, שמוחבאת בהמון משרדי ממשלה, וגם בעירייה שלנו, היא מוחבאת טוב, טוב. אז מי זה הגרעין התורני בהרצליה, אני אספר לכם. אתם לא תראו עמותה רשומה בשם הגרעין התורני. קוראים להם בית אולפנה ללימודי יהדות, ככה אתם תזהו אותם. צחי וייס, הוא מנכ"ל העמותה.

הגרעין ההרצלייני הוא חלק מאותו מערך גרעינים ארציים. הוא מפעיל היום, לפי האתר שלו, 20 פרויקטים שונים בתחום הגרעין התורני.

משה ועקנין:

מיכל שליו רייכר:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

דנה אורן ינאי:

משה ועקנין:

מיכל שליו רייכר:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

עברנו לדבר רק על הרצליה. הפעילות מיועדת לכל המגזרים, והתנאים לתמיכה הם שהם יפעלו בקרב האוכלוסייה המקומית, כי זו הייתה המטרה של סטרוק, שהיא שלחה אותם אלינו, כדי להיכנס לבתי הספר. הם הגיעו לכאן הרבה לפני סטרוק.

שרה מאירמן:

נכון

מיכל שליו רייכר:

דנה אורן ינאי:

לא, לא, רגע, אני אחדד מה שהיא אומרת. התקצוב של המדינה לגרעינים התורניים זה בכפוף להצגת פעילות שקיימת שלא בקרב אוכלוסייה דתית או גרעיני התורה.

מיכל שליו רייכר:

נכון, בעצם בנות שירות לאומי, כמו שאנחנו נכניס. החמד מוגן ע"י חוק, אי אפשר להיכנס, יש את מועצת החמד. אי אפשר להכניס עמותה חילונית או מורה חילוני לחמד, אבל החינוך הממלכתי הוא פרוץ. אין לו מועצה, כי התפישה הייתה שהחילוניים הם דמוניים. זה הזרם הכללי. הוא לא צריך הגנה בחוק. אין לו היום הגנה בחוק, ולכן אפשר להיכנס לחינוך הממלכתי, לגנים, לבתי הספר באופן חופשי. אנחנו טיפלנו בתופעת העמותות.

הגרעין התורני מבתי הספר, ב-10 השנים האחרונות, כל פעם פונות קבוצות של הורים שמבקשות את זה, להוציא את העמותות. לצערנו, בגלל שמשדד החינוך הוא משרד שעוין היום את התפישה, את החינוך הממלכתי, שמתקצב ב-30% פחות מהממלכתי דתי, הוא מופלה. אז בעצם, הצליחו לייצר איזושהי תכנית, את הגפן להכניס דרך הגפן, שזה איזושהו מאגר נתונים, שהיום נגיד מנהלות יכולות לקחת, ולהכניס את אותם גרעינים דרך הגפן.

אנחנו מסבירים לכל ההורים שמנהל או מנהלת שרוצים להכניס לבי"ס של הילדים שלהם תכנית שלא של המורים, הם צריכים להודיע על כך, ולמצוא תכנית חלופית לילדים שלהם באותה שנה. וזה בד"כ עושה את העבודה. הורים כועסים, זה משהו שעושה, אבל אנחנו סובלים מניסיונות להיכנס לבתי הספר שלנו. בהיבט הזה, אני אולי אוסיף משפט, בתור מי שהייתה יו"ר הנהגת אלון בעבר. שלא פעם, המענה הראשוני הוא מעצם המצוקה במחסור במורים. וכשפתאום מגיעה עמותה שאומרת, בואו, הנה, אנחנו נמלא חורים שצריך, אז מבחינת המנהלת, זה חוסך לה כאבי ראש. זאת אומרת, ההסתכלות שלה, זה או שאני מוצאת, אני צריכה למצוא עכשיו מהר, מהר מורה מחליפה. או הנה, יש בנות שיגיעו ויעבירו פעילות כזו או אחרת.

דנה אדמוני:

אנחנו לא מעוניינים להכניס ...

מיכל שליו רייכר:

דנה אדמוני:

וגם אז בזמנו, אנחנו היינו צריכים להציף את זה. סליחה שאני קוטעת שוב. להציף בפני המנהלת, ולבקש לעזור. ודוגמה הייתה כמו שאמרתי לך, הטקסט שאמרתי בזמנו. טקסט שהבת שלי, כשהיא הייתה בכיתה ד', בהבנת הנקרא. שבני ישראל הלכו במדבר, ומי ששמר תורה וצם, ניצל. ומי שלא, מת.

מיכל שליו רייכר: מיפינו 120 ספרים גם באופן ספציפי.

וזו דוגמה, דוגמה קטנה לטקסט.

הצענו תכניות דילוגים על טקסטים בעייתיים. ספרי השפה מלאים בטקסטים בעייתיים ואמונים. עוד פעם, אין לנו בעיה עם יהדות. יש לנו בעיה עם תפישה.

את מדברת על בתי ספר יסודיים.

לא רק יסודי. גם בתי ספר. לא רצו לדבר על מה עשו מספרי האזרחות. אבל באופן עקרוני, יש לנו המון בעיות עם טקסטים שהם מנסים להשליט תפישת עולם אמונית, וקריאה לא ביקורתית של טקסט, לא כמיתולוגיה, אלא כטקסט שקרה. אוקי, אז כמו שאמרתי, הגרעין התורני בהרצליה הוא שותף לחזון מדינת ההלכה. אפשר למצוא טקסטים של הרב הורדן בעצמו. על איך הוא רוצה לקום פה בארץ ישראל, ובמרכזו בית מקדש, ממלכת כהנים, וגוי קדוש. בשביל זה צריכים הרבה כסף... אשלח לכם אותו אם תרצו.

תקצוב הגרעין התורני בהרצליה. אז בשנת 2024, הם הצליחו לקבל כסף רק מחלק ממשרדי הממשלה, כי הם לא עמדו בתנאי הסף. הם הגישו ערעור, לא הצליחו. קיבלו 263,000 ש"ח ממשרדי הממשלה. וקיבלו מעיריית הרצליה בשנת 2022, מגיידסטאר, זה האחרון, הדיווח האחרון שיש, 423,824 ש"ח, תמיכות מרשויות מקומיות. בשנת 2022. הדיווח ניתן בשנת 2023. כאשר בעצם יש פה עמותה פוליטית, שמטרתה לשנות אותנו. ושאנחנו מממנים אותה. עירייה ליברלית באה ומממנת אותה. זאת אומרת, אין עוד עמותות פוליטיות, שאנחנו מממנים. אם מוציאים את חב"ד מהרשימה. ואני לא בטוחה שאפשר.

כמה חב"ד קיבלו?

חב"ד מקבלים בכל מיני דרכים אחרות. שוב, יש להם הרבה כספי מדינה, לא כספי רשות. אני רוצה לחלק את... חב"ד מכניס הרבה כסף.

אני מוכנה לבוא לפה לפגישה על חב"ד.

הם לא צריכים אותנו.

רגע. תנו בבקשה למיכל להשלים. מיכל, אני חושבת שיהיה מאוד חשוב שתעבירי לנו אח"כ את המצגת, כי כאן קשה לרדת לפרטים. גם מי שבא ככה בלי נוגדנים למצגת הזאת, קשה לו לעקוב אחרי הנתונים. בטח אני חושבת שמי שמאיתנו פה קצת קשה לו לשמוע את זה יותר, קשה לו לעקוב אחר הנתונים. אני חושבת שיש חשיבות מאוד גדולה שתעבירי את המצגת.

מצוין. יש שם גם הערות שוליים עם התימוכין לכל אחד מהסעיפים.

אוקי.

אז פעילות הגרעין התורני מתחלקת ל-3 חלקים. יש פעילויות מגזריות. נושאים, ערב התעוררות וסליחות נוסח תימן, מסיבת חנוכה לכל המשפחה בהפרדה מגדרית, טיול לירושלים, עיר

דנה אדמוני:

מיכל שליו רייכר:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

תמיר קסטיאל:

מיכל שליו רייכר:

דנה אורן ינאי:

מיכל שליו רייכר:

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

הקודש. פעילות מגדרית לכל דבר, שהגרעין עושה. בעצם, העירייה מפקידה את התרבות, תוכן, הפקה ותפעול, בידי עמותה פוליטית, ולא בידי המחלקה לתרבות תורנית. למה אנחנו צריכים לשלם לעמותה שתפיק את הדברים האלה, ולא שניקח פשוט את המחלקה לתרבות התורנית, שזאת המטרה שלה. ליזום, לקדם ולהפיק אירועי תרבות ברוח תורת ישראל. ואז גם יהיה לנו פה אולי גם אופי פלורליסטי, ונקבל ביטוי גם לדברים אחרים שהם לא רק הזרמים האורתודוקסיים. וניתן לגרעין התורני. זה יוצר מצב של תקצוב כפול בעצם. זה פעם אחת מתוקצב דרך העמותה, ופעם אחת מתוקצב דרך הגרעין התורני. ואנחנו לא רואים את זה בתקציב. קשה לנו לעקוב אחרי הפעילות הזאת. אז זו פעילות מס' 1, פעילות מגדרית. יש לנו, כמו שאמרתי, פעילויות הדתה. הן קורות בחינוך הממלכתי, במרחב הציבורי. כל מיני, מגוון אירועים עם דמויות שנויות במחלוקת, ותכף אני אדבר על זה. הייתה לנו גם הצגת חנוכה, שהגרעין התורני עשה בבי"ס גורדון בהרצליה, אמנם אחה"צ, הצגה בלי בנות, וההצגה הזאת קורית בבית שמש, הרצליה, ועוד איזה כמה מקומות שהם לא עם אופי ליברלי. עשיית מצוות לילדי גליל ים.

אין לנו צורך ברבנים אורתודוקסיים שיבואו לאפות מצות עם הילדים שלנו. אנחנו יודעים לעשות את זה לבד, אם נרצה. ויש כל מיני פרויקטים, כמו הישיבה הגבוהה, שהגרעין התורני גייס לה את הכסף.

אני הולך, יש לי אירוע.

דווקא כשהיא מדברת, אתה הולך.

אני חייב, חייב. יש לי אירוע, ואני כבר באיחור. מחכים לי שם.

אז אתה רוצה שנעשה הפסקה?

אני אגיד כמה מילים, ואני אלך.

אבל היא עוד לא מסיימת. ייקח עוד כמה דקות. אתה תקבל ראשון את רשות הדיבור.

אוקי. אני גם רוצה לדבר קצת על הדמויות השנויות במחלוקת, שהגרעין התורני הזמין אלינו. אז פתח את הישיבה הגבוהה, שהגרעין מימן, גייס לה את הכסף

רגע. כמה מילים על הישיבה הגבוהה

הישיבה הגבוהה בהרצליה

איפה היא נמצאת?

אני לא יודעת איפה הכתובת שלה

ברח' כצנלסון

הישיבה הגבוהה בהרצליה, הגרעין התורני-

כן. הגרעין התורני גייס את הכסף לישיבה הגבוהה. הוא העמותה שעמדה ברקע. עטף את הישיבה הגבוהה, באירוע הפתיחה, אליעזר קסטיאל. אני מצטטת אותו: "זה זבל של החילוניים". מה הוא אומר על הספרות החילונית, ושבוע הספר העברי: "זה

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

שרה מאירמן:

מיכל שליו רייכר:

זבל שצריך לשרוף. המון, המון דוכנים ושולחנות עם ערימות של זבל, טומאה, מלפפונים רקובים, סירחון שאי אפשר לנשום בו". הם הביאו, הם הזמינו את הרב שמואל אליהו להכניס ספר תורה בבית כנסת. הרב אליהו, "שירות נשים מחליש את צה"ל". הם הזמינו את הרב אליקים לבנון להרצות לתושבי הרצליה. "אסור לבת 3 להיכנס בבגד ים לבריכה עם גברים". אלה הדמויות שהגרעין התורני מביא להרצליה, ואנחנו משלמים על זה. אבל האם אנחנו רוצים את זה כעיר ליברלית? לא.

אני רק רוצה להגיד שיש פה פוסט שנכתב ע"י יש עתיד הרצליה באפריל 2022, 2023, שאומר את כל מה שאני אומרת נגד הישיבה הגבוהה בהרצליה. שגם מחמיא לגלילה יבין, שהתנגדה לפתיחתו. ובגלל שהוא משדל לתכנים גזעניים, הומופוביים, מיזוגיניים, חשוכים בתחום העיר הרצליה. פוסט של יש עתיד עם ההתנגדות של גלילה במועצה. אני אדבר רק לפעילויות מס' 3. כל מיני פעילויות רווחה, חוץ של העירייה. אגף הרווחה בעיריית הרצליה עובד צמוד לגרעין התורני. בהרצליה יש מיזמים, יש מתנגדים של הרווחה, נרשמים להתנדבות דרך מודעה של לוגו העירייה.

אבל כל המתנדבים נכנסים למאגר של הגרעין התורני. איך אני יודעת? לוחצים על הלינק, הטופס הוא טופס של הגרעין התורני. בעצם נוצר מצב בו אין הפרדה בין שירותי הרווחה, שאמורים להיות ממלכתיים, וזאת המטרה היחידה שלהם, לבין עמותה שיש לה מטרות פוליטיות. זה קרה עם פרויקטים של קשישים, עם פרויקטים של חלוקת סלי מזון. בעצם, הגרעין עושה את העבודה של העירייה, אבל עם האג'נדה שלו. זה ממצב את הגרעין כארגון ממלכתי, במקום עמותה פוליטית. ועל הדרך, זה עוזר לגרעין לעמוד בתנאי הסף כדי לקבל עוד כסף.

זאת אומרת, אנחנו מכל הצדדים, משלמים על המאמץ הזה להכניס תכנים בעייתיים אלינו. אז אני עכשיו בסיכום המסקנות. אני אומרת, הרצליה היא עיר ליברלית. התוצאות של הבחירות מעידות שהנושא הזה היה בראש סדר העדיפויות של הבוחרים. זה היה בהחלטת הבחירה שלה, אחד הדברים הכי חזקים. הגרעין התורני הוא עמותה פוליטית של הציונות הדתית. אף אחד לא מסתיר את זה. זה ברור לגמרי. הוא לא דוגל באופן ליברלי בחיים משותפים. ושואף לשנות את הצביון, גם אם הוא מדבר במתק שפתיים. זו הדרך של הגרעין התורני לפעול. מה המסקנות שאני מסיקה מכאן... שצריך להפסיק את התקצוב העירוני. הגרעין יכול להתקיים, יש לו זכות קיום כמו כל עמותה פוליטית. גם אני חברה בעמותות. אבל אני לא מעוניינת לקבל כסף, ולבוא לבי"ס של הילדים שלנו. זה לא מעניין אותי לעשות את זה. אני מתנגדת לזה אפילו.

לכן צריך להפסיק את המימון העירוני של הגרעין התורני. צריכים להחזיר את הפעילות התורנית למחלקה לתרבות

תורנית, תוך מתן ביטוי לכל הזרמים. צריך להפסיק לתת לגרעין לפעול בשם האגף לשירותים חברתיים, או בשמה של העירייה, ולא לאפשר לגרעין להוציא לפועל פעילויות שחותרות תחת עיקרון השוויון. כמו אירועים מדירי נשים במרחב ציבורי, למשל. אני אסכם ואומר, במה אני הייתי חולמת שהוועדה הזאת תעסוק. ואני באמת ככה שאלתי הרבה אקטיביסטיים.

אני הייתי רוצה שהוועדה תבין שביסוס הליברליזם הוא הכלי שיעזור לנו לשמור על ציבורים שונים, על הזכויות של ציבורים שונים. ושנחנו בהרצליה צריכים לעשות קרב בלימה נגד ההדתה וההקצנה ההרסנית שהממשלה מובילה באינטנסיביות אלינו, דרך הזרועות השונות העירוניות. אני באמת הייתי חולמת שהרצליה תהיה אי ליברלי שיהווה דוגמה, ויעזור לנו לאפשר להיפוך המגמה. אני אומרת את זה מאוד ברור. שמדינת ישראל הולכת לקראת בחירות 2026. ואני חושבת שהמועצה שבחרנו, יכולה לעשות את זה אם היא רוצה, כל עוד היא תפסיק לטשטש את זה. אני קראתי את שני הפרוטוקולים, והבנתי שאני קיצונית חרדתית, לפי הפרוטוקול. ולכן אני מאוד בחרדה. אני לא חושבת שאני קיצונית. אני חושבת שאני מאוד, מאוד בחרדה, כי מאוד הבהיל אותי לקרוא את מה שאתם אומרים. זאת אומרת, אני הרגשתי שאתם מטשטשים את הבעיה. והעובדה שהניסיון להציג את הרצליה כאיזשהו מקום סגור, זה סוג של גזלייטינג כמעט. זה כאילו להכחיש את זה שמתמשים. ולכן אני מאוד, מאוד פגועה. אני מאוד פגועה מהוועדה הזאת.

ציבורים שלמים גדולים פגועים. הפרוטוקולים עוברים פה באלפים. זאת אומרת, מאוד קשה לנו עם הטקסטים שנאמרים כאן. אז זה מה שחשוב לי להגיד. ליברליזם זה לא מנגנון להשמדה עצמית. יש לנו ערכים קדושים, ואסור לפגוע בהם. אנחנו חייבים שאתם תעזרו לנו בוועדה שחרטה על דגלה את החיים המשותפים. אז זה זה, ואני אשלח לכם את כל מה שתמצאו.

קודם כל אני רוצה גם להגיב, וגם להגיד כמה מילים. אני חושב שמה ששמענו עכשיו, ומה ששמענו לפני זה ממושקה שושן, שכביכול הם קצוות, תבינו את ההבדלים בדיוק כשמתפנים מה שקורה בהרצליה. איך צד אחד, כמו שאמרה הגב' מושקה, איך כל הזמן מכיל, ומקבל, ונותן, ומעניק, ועושה. וצד אחד מחפש כל הזמן איך לחפש, ואיך לחרחר. לחפש את הדברים האלה מתחת לאדמה. אני לא גרעין תורני, ממש לא. הגרעין התורני עושה פה עבודת קודש בהרצליה. זה מעניק לציבורים שלמים עזרה. עכשיו, כשהיא אומרת שבי"ס לא מוכן לקבל, מתוך ה-40, אם יעשו סקר, חצי כן רוצים שייכנסו לבי"ס. חצי מה-40. לבי"ס של הילדים שלך..

משה ועקנין:

מיכל שליו רייכר:

משה ועקנין:

שנייה, אני לא הפרעתי לך. בבי"ס נבון, קיבלתי עשרות פניות מהם. למה זה קורה בשכונה שלמה. למה יש את ההאלוין. גם הגיע מישהו מצד שני, תורני, דתי, רוחני. יש עשרות כאלה. בבי"ס נמצאים גם דתיים, גם מסורתיים, גם חילוניים, כולם. עכשיו, כשהיא באה ומייצגת 4, 5 אנשים או 10 אנשים מקצה אחד, שכאלו אם אנחנו לא רוצים לשמוע אותם, ולא רוצים להבין אותם, ולא רוצים זה, זה 10 אנשים כביכול שהיא מביאה. אבל צריך להסתכל כיתתי. מתוך ה-40, כמה רוצים כן שייכנסו. את תראי שחצי כן ירצו להיכנס. עכשיו, לבוא לקצה אחד, לקחת את הגרעין התורני, את יודעת מה, ברווחה, מה עושה הגרעין התורני ברווחה. בא לקשישים הביתה עם סלי מזון, נותן את זה, חג שמח, ויוצא החוצה מהבית. לא מבקש מהם לא תמיכה, ולא עזרה.

דניאל צרטוק:

משה ועקנין:

אף אחד לא אומר שזה פסול היא אמרה שזה פסול. אני מסיים בזה. מה הבעיה שבחנוכה, בפסח, בראש השנה, בא למשפחה, רוצים להעניק ולתת ללא שום התערבות. עכשיו, הטופס כביכול שהוא כאן, הוא רוב רובו - מבקשים את התמיכה למתנדבים. אז מאגר, מאגר. קונספירציה שאם זה פוליטי, אח"כ אנחנו נדע את זה.

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

רגע, אתה צריך לשמוע עוד שניים, שלושה. לא מתאים לך, אתה לא תמים. אני ממש לא תמים. אני רוצה רגע להתייחס, בגלל שאתה ממחר, למה שאתה אומר, דווקא בדוגמה של מיכל. הן אכן מייצגות קצוות. אז דרך אחת זה לראות באמת, כמו שאתה הצגת את זה, שיש צד אחד שהוא מכיל וצד אחד שהוא נגד. אבל יש דרך לראות את זה, וזה רק כחומר למחשבה לאירוע שיש לך. שיש צד אחד שרוצה לחיות באורך חיים מסוים, ויש צד שני שרוצה להכתיב לצד הזה איך לחיות. זה לדעתי, המסר שמכיל ניסתה לומר. זה לא קורה בהרצליה...

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

אני משקפת בדיוק את עיקר הבעיה, שמבחינת התפישה של המגזר הזה, אתם אומרים - אנחנו מכילים, אנחנו תורמים, אנחנו עושים. אני לא חושבת שמישהו חולק על זה. אני לא חושבת שמישהו חולק. אני חושבת שהנקודה של הקושי, זה מה שמכיל ניסתה לומר. אתם צריכים לקבל אותנו, ולא לנסות לשנות אותנו. כי אתם בכל מקרה לא תשתנו. זאת נקודה המוצא, על התפר הזה, גם אם ינסו... אני ממש לא מנסה. לא בהרצליה.

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

עכשיו אני רק אומרת את סדר הדוברים. מבלי שאף אחד מתפרץ. אז שרה'לה הייתה הראשונה. אח"כ תרשמי לך, ותעני בבת אחת. שרה'לה ראשונה. יעקב, הרב נקי. דניאל, אתה גם, לא? עוד מישהו רצה?

אני רוצה.

דנה.

אני רוצה להגיד גם על זה.

אוקי, הרב קסטיאל. גם יריב קיבל רשות דיבור.

אני שייכת לגרעין התורני. לא הגעתי לפה, נולדתי פה. המשפחה שלי פה מ-1928. והדברים שנאמרו פה ממש לא נכונים. אני אמרתי, את זוכרת, בפגישה הראשונה אמרתי, בואו לא נערבב את הארצי עם המקומי. בכלל לא מעניין אותי מה כל אחד הצביע. הגרעין התורני הוא ממש לא גרעין פוליטי, כי חלק גדול מאיתנו, כל אחד הצביע למפלגה אחרת. אז הוא לא פוליטי. זה דבר אחד..

כי מפלגת הימין התפצלה פשוט.

לא, לא. כל מיני. אני לא אכנס לזה.

אבל בהרצליה, הגרעין התורני הוא כן פוליטי.

הוא לא פוליטי בכלל.

הוא כן פוליטי, אח"כ אני אגיד ...

תראה לי פעילות. עכשיו, אתם אמרתם לעניין של בנות השירות שנכנסו לבי"ס. אני אספר לך, אתה אומר ככה. דיברו על העניין של הזקנים. עד שהגרעין לא התחיל, ואני גרה בהרצליה 65 שנה, לא היו כאלה מקרים, שכמו הרעיון, דרך אגב, זה גם לא היה מהתחלת הגרעין, וכשצחי בא והתחיל לנהל אותו. לעשות פעילות עם המבוגרים. זה לא קשור. מה זה נקרא. איך יגיעו למבוגרים? דרך הרווחה. אני אגיד, יש לנו עוד פעילות, שנקראת, תרגישו בבית. ובחגים, אנחנו מארחים כל מיני אנשים שאף אחד לא רוצה לארח אותם. אני כבר לא זוכרת סדר שלא היו לי אורחים מעבר למשפחה שלי, המשפחה המורחבת שלי.

אבל זה לא רק הגרעין.

את תרגישי שהוא בבית, הרוב זה משפחות..

היא אומרת שזה משהו ממוסד שהוא לאו דווקא עם אוריינטציה פוליטית.

אין בזה שום אוריינטציה. באים כל מיני אנשים מכל מיני. אני זוכרת שפעם מישהו העלה, אני נמצאת באימהות הרצליניות. מישהו שאל, איפה יהיה. אמרו, יש בחב"ד סדר משותף. אבל זה לא ככה. יש הרבה אנשים שהיו מאוד שמחים שיזמינו אותם. ואנחנו רואים את זה כל שנה, אם חד הורית עם ילד, ומישהו לא רחוק מאיתנו, יש הוסטל של אנשים עם צרכים מיוחדים. אז הם באים..

אף אחד לא אומר על המעשים הנהדרים שהם עושים

לא, אז רק רגע, רק שנייה. אני אומרת, גם תרגישו בבית, הקבוצה הזאת שקמה. דרך אגב, באמת הצטרפו אליה עוד אנשים, לאו דווקא מהגרעין. ויוזמה של הגרעין. עכשיו, למה הקשר עם הרווחה? כי איך נגיע לאותם אנשים? כל אחד מכיר 4 מבוגרים, 5 מבוגרים. אין להם. הלכו לרווחה לבקש רשימות, כדי

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

דנה אורן ינאי:

שרה מאירמן:

עופר לוי:

שרה מאירמן:

עופר לוי:

שרה מאירמן:

דנה אורן ינאי:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

דניאל צרטוק:

שרה מאירמן:

שאנשים ילכו. ודרך אגב, בפעילות הזאת של המבוגרים, לאו דווקא אנשי הגרעין. יש המון אנשים שהצטרפו אליה. מי אמרה ליי? הייתה פה מישהי שהייתה בפעילות הראשונה של הקשישים. הנה, שהיא הייתה. אז עכשיו, אתה אומר, כן פוליטי, לא פוליטי, כולנו אנשים פוליטיים, זה לא משנה. זה לא נכון אבל.

דניאל צרטוק:

אבל ביום, יום, כל אחד יש לו איזה כיוון, כן?

שרה מאירמן:

יש כיוון של מה זה ההגדרה של פוליטי, ויש לא פוליטי.

דניאל צרטוק:

יש civil servant של העירייה, שבמקום לממן 400,000 ₪ של הגרעין התורני, הייתי מעדיפה שני עובדי רווחה.. תנו לשרה, היא תכף מסיימת.

מיכל שליו רייכר:

עכשיו, אני מצפה מאדם ליברלי שהוא יקבל את הכל. יש הרבה דברים. סליחה, יש הרבה דברים שנותנים פה לכל מיני ציבורים, שגם אותי, עכשיו, כל הזמן אתם מדברים, הרצליה היא ליברלית. עדיין יש פה 8% או 9%, או הרבה יותר. תשמעי, נושא ההצבעות, יכול להיות שגם אני הצבעתי לראש העיר הזה, כי לא סבלתי את פדלון, או מה קורה בעיר. זה בכלל, הדוגמה של ההצבעה, היא לאו דווקא מראה על ליברלים או לא ליברלים. יש עוד דברים שאנשים מעצבן אותם בעיר. הבנייה, עומס הבנייה, שכל רחוב קטן מתחילים להרים בניינים..

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

בואו נתמקד.

הילה גרסטל:

מה שאני רוצה להגיד, שהנתונים שהביאו פה..

שרה מאירמן:

יש לך מסר..

הילה גרסטל:

לא ברור. זה שהשתנה ראש העיר, לא אומר שהוא השתנה דווקא בגלל שרצו כיוון ליברלי.

שרה מאירמן:

זה דבר אחד. דבר שני, יכול להיות שהגרעין, אפשר להגיד, אתם אומרים שהוא עמותה פוליטית. ביום, יום, ואני אומרת לך, אני נמצאת בכל הפעילויות של הגרעין, אני לא מרגישה שום פוליטיזציה. עכשיו, הישיבה שנבנתה פה, תשמעו, אני יביאו הנה לא יודעת מה, איזה מרצה, אז אני אבוא ואגיד, צריך לפסול את הדבר הזה, כי מביאים מרצה? אני לא מבינה. ברור שמביאים פה הרבה מאוד מרצים, שאולי לא חושבים כמוני, ואני לא אגיד, תשמעו, תבטלו אותם כי הם לא חושבים כמוני.

דניאל צרטוק:

זה לא מה שהיא אמרה..

שרה מאירמן:

לא. היא רק אמרה שהביאו את הרב קסטיאל..

דניאל צרטוק:

למקום ספציפי, שבדיוק מזוהה עם דברים אחרים. זה לא שהוא סתם בא לעיר, ונתן הרצאה..

שרה מאירמן:

סליחה, ראש הישיבה, קוראים לו הרב משה לוי. הזמינו את הרב קסטיאל להרצאה. אפשר להזמין כל אחד. מה, יגידו לי את מי להביא לי לבית הכנסת? מחר אני ארצה להביא, לא יודעת מה, אז תגידו. מה שאני אומרת, שהראו את זה בצורה הרבה יותר קיצונית מאשר האמת

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

יעקב זינגבוים:

בסדר, בגלל זה אנחנו פה.

זהו, וזה ממש לא נכון.

בגלל זה אנחנו פה. כן, יעקב, תודה.

למי שלא מכיר אותי, ומי שכן מכיר אותי, אני אתחיל רגע לפני זה, איך הגעתי להרצליה בכלל. אני נולדתי פה, אבל צעד אחד קודם. אימא שלי, היא במאה שערים. אבא שלי בכרם התימנים.

אני אגיד לכם, הרווחתי ברוך השם, גם לפרנסתי, מכל מי שיושב כאן, מכל הקצוות בעיר. כולל מיריב פישר, שעשה את בר המצווה, אז זכיתי לשיר לו. אני מכיר על בוריה את הרצליה, מכל הצדדים, הדתיים יותר, הדתיים פחות, מסורתיים יותר, מסורתיים פחות. אני גדלתי, הייתי גם יו"ר ועד ההורים בבר אילן. גדלתי כאורתודוקס, אני עדיין אורתודוקס, שפועל היום כקונסרבטוקס, ואני אסביר. אני מגיל 14 מסתובב בקהילות הגדולות ביותר בעולם, ולצד זה, הופעתי מול 60,000 חסידים עם אדמו"רים גדולים והכל, במופעי פארק ענקיים, למרות שאני נראה ככה, שם הייתי נראה ככה. אבל יש עניין פה, מה שאני רוצה להגיד על הליברליזם. אני דווקא חוויתי חוויה לא נעימה לפני תקופה לא ארוכה, ממישהו שאני מכיר אותו כאחד מבית הכנסת. רב שגר בגליל ים, מהגרעין התורני, שבא אליי ואומר לי, איך אתה מעז להכשיר טמא. אגב, גם אצל הרב הלפרין, הייתי חזן אצלו, גם אצלכם שם, ברב קוק. כך שאמרתי שמכולם התפרנסתי. הוא בא ואמר לי, איך אתה מכשיר טמא. אמרתי, למה אתה מתכוון? הוא חשב כמה פעמיים אם לגשת אליי בכלל ברחוב, כי אנחנו מכירים. הוא קצת התבייש בהתחלה. ואז אחרי שהוא הטיח בי את מה שהטיח, איך אני עובד עם הקונסרבטיביים, ואני אסביר למה אני דווקא עובד עם הקונסרבטיביים בארץ ובעולם. כשאני מדבר בעולם, הקהילות שאני מתפלל בהן, הן גם מגיעות ל-8,000 איש בתפילה. שזה אצטדיון של פוטבול, ממש ככה. הוא בא ואומר לי אח"כ, שמע, אני חושב שאתה צריך עם דוד הורדין. אני מכיר אותו דוד, כי הוא למד עם אח שלי בכיתה, ואנחנו מכירים ממש כאחים, ואני מעריך אותו, ומכבד אותו בתור רב. אז אמרתי לו, אתה שאלת את דוד, בכוונה דיברתי איתו אישית, למרות שאני מעריך אותו כרב. איפה ההורים שלו התפללו לפני שהתפללו באחדות? הוא אמר לי, לא. אמרתי לו, אתה יודע שהם מהמקימים. ואם לא מהמקימים, מהראשונים של הקהילה הקונסרבטיבית בהרצליה.

זה לא נכון. הם גדלו בתפארת.

לא. לפני תפארת. לפני, לפני. הוא היה בשוק. אמרתי לו, אז תעשה שיעורי בית. עכשיו, למה אני אומר את זה? כי הרב הורדין, ואח שלי, ואנחנו חיים פה בהרצליה תמיד. ובאמת ברוך השם, הגיע לגדולות, אני שמח שכך. אבל מה שגרם לי לעבוד ביותר בהרצליה עם הקהילה המסורתית, ואפילו המסורתית פחות, עד כדי כך שהשבוע בא אליי תלמיד בר מצווה, שיש לו שבוע הבא

שרה מאירמן:

יעקב זינגבוים:

בר מצווה. ישבתי עם ההורים לחזרה גנרלית, ואני מדבר איתם על העניין שכל היהדות, זה זכר ליציאת מצרים והגענו עד המשיח. אז הוא אומר לי, האימא אומרת לי, אבל המשיח הגיע לפני 2,000 שנה. ושמחתי על זה. למה? כי זה בדיוק העניין, למה אני שם. וגם זכיתי ללמד את הבן של דנה לעליית תורה. והאמת שהוקסמתי. והתאהבתי. בזכות זה התאהבתי בהם, באמת. כי לפני שהכרנו, אז ידעתי כמה היא אקטיביסטית. וכשהכרנו, ידעתי כמה הלב שלה גדול.

אל תספר.

לא, לא. זה חשוב לעניין.

אתגר לא קל.

זה לא קל. אתגר גדול. אבל באמת, אני פשוט חושב שבעיר שלנו, ואני הרצלייני, ממש נולדתי פה. אגב, הגענו להרצליה, זאת אומרת, ההורים שלי הגיעו להרצליה, סוד קטן, כי אבא שלי, הציעו לו, הוא ניהל בקריית גת את כל החינוך. והציעו לו, שמע שיש כאן מכרז על מזכיר המועצה הדתית. ואז הוא הגיע לעבוד בהרצליה. כעבור כמה חודשים הוא עזב מהסיבות שהוא עזב, ועבר לעבוד בבנק פועלים שנים, והיה מבקר בנק הפועלים. מי שקיבל את העבודה שלו אח"כ, זה היה צבי וייס.

הוא יכל להיות חבר מועצה היום.

לא, רק להראות את הקשר. אני מכיר את הרצליה באמת על בוריה. אבל זה רק חיזק אותי, מה ששמעתי לפני שבועיים, כי גם כשהייתי יו"ר ועד הורים בבר אילן, ואני מאוד אוהב אותם, באמת. אני מתפלל איתם, והם מכבדים אותי, ואני מכבד אותם. ואני באמת אוהב אותם כאחים וכאחיות. אבל כשבאו אליי הורים בבר אילן, בבי"ס, ואמרו לי, תשמע, יש במועצה הדתית למטה, פתחו קן כזה, יש מחנה קיץ, אבל לא מוכנים לקבל אותנו כי אנחנו נקלקל להם את הילדים. זה מאוד הפריע לי. גם דיברתי על זה עם אותם אנשים שבאמת אנחנו בקשר יום יומי. הם יודעים את זה. את הדעות שלי, הם יודעים. וזה חיזק אותי עוד יותר לבוא ולהכיר את הקהילה הקונסרבטיבית בעיר, שבאמת על הדגל שלה, זה לא קונסרבטיבי, כי קונסרבטיבי זה מתוך שמרן. זה שוויוני. אבל מה זה אומר שוויוני? כמו השאלה הפשוטה, מה זה ליברלי. ליברלי זה אין סוף למעשה. או מה הופך אותך לליברלי מצד אחד, שלמעשה ליברלי מאוד, בסוף הוא מאוד שמרן. אני חושב שבעיר הזאת, דווקא בגלל אחוזי האוכלוסייה הדתיים, נקרא להם, או שומרי השבת, הם דווקא מאוד גדולים. הם לא חייבים לחבוש כיפה. אבל הם מאוד מאוד, מאוד גדולים בעיר הזאת, ואין להם מענה בעיר. אני מבין את רחשי ליבך, כמו שאומרים, מצד אחד, גם את של שרה מצד שני. אני מבין את הקצוות האלה. בגלל זה אמרתי, הנה מה טוב ומה נעים, שבת אחים גם יחד. למה המילה "גם יחד"? אפשר לשבת יחד. אבל גם יחד, כי כשיש חילוקי דעות, יחד יושבים

דנה אורן ינאי:

יעקב זינגבוים:

יהודה בן עזרא:

יעקב זינגבוים:

דנה אורן ינאי:

יעקב זינגבוים:

ומלבנים דברים, מגיעים לאיזה עמק שווה. הפעילות שאני החלטתי לקחת על עצמי, ואני שמח שעופר הזמין אותי, כי עופר באמת חרט על הדגל שלו גם את העניין של העיר. יצא לי לדבר גם עם ראש העיר, יריב פישר. אמרתי לו את זה, מה שנקרא, בפנים. כשאתה נבחרת, אני שמעתי מהחבריה שלי, שהם מאוד לחוצים שהרצליה תהפוך לת"א, ואני יודע מבפנים, גם על מי שיושב פה, וגם מהראש, שהמסורת כל כך טבועה בו. זו מסורת מסוג אולי אחר ממה שמכירים, אבל זאת מסורת. המסורת זה השורשים שלנו. אני חושב שלמעשה גם הרב הלפרין, מדבר איתו המון, עוד כשאני הייתי ממש צוציק, והוא רק חזר בתשובה, והכרתי אותו כשהוא היה בסיירת מטכ"ל, שהשם שלו והם היו שניים שהגיעו. הוא גם חרט על הדגל שלו לקבל את כולם בעיר. וזה דבר שכן יש אמת במה שהיא אומרת, ויש אמת במה ששרה אומרת.

בגלל זה אנחנו פה, כדי לנסות למצוא...

ולכן אני חושב שלמשל דווקא בגליל ים, שחרטת שזותהיה העדיפות למשל, אחד מהמקומות. אני כבר פעמיים, שלוש עשיתי שם פעילויות, שדווקא מי שנלחם בי לצערי זה הגרעין התורני. לא בי ישירות, אלא באלה שמימנו את זה, שאני אגיע. אבל הגיעו לשם מאות אנשים, לאירוע הזה. בפעם האחרונה זה היה בחנוכה. עוד מעט זה יהיה בפורים, וזה היה גם פורים שעבר. אנשים שבאו אליי, משפחות צעירות, עם תינוקות, באו ואמרו, אנחנו בחיים לא היינו בקריאת מגילה, לא הדלקנו נורות חנוכה. והבאתי, הנגשתי להם את זה. לא שאני מהלל את עצמי, אבל הנגשתי להם את זה בצורה כזאת שהם אהבו את זה. הם ביקשו לבוא גם לפורים. זאת אומרת, לדעתי הגישה הנכונה תביא לעיר הזאת גם את השלום, שמדברים עליו, את הביחד, אבל גם מענה לאנשים שכמו שאת מתארת, האנשים הליברליים שרוצים את המסורת במינון נכון, נקרא לזה, לפי מה שאת אומרת. ולפי בחירה. תודה רבה.

אני רק רוצה להגיד שנזרקות כאן מילים, ולדעתי חשוב לדייק. יש הבדל בין מסורת/תרבות יהודית, לבין הסיבה שאנחנו פה מסביב לשולחן. כי בסוף, לעניות דעתי, הסיפור הוא לא חילוניים ודתיים. הסיפור הוא הארגונים, שנכנסו בעשור-שניים האחרונים לתוך מערכות חילוניות, ומנסים לקיים פה תהליכים. כי אם אנחנו ניקח את היהדות כערך מזוקק, אני לא חושבת שתמצא אחד, אחד בעיר הזאת שיגיד, אני לא רוצה. זה ההבדל בין מה שאתה מתאר כאן שקורה בגליל ים, לבין החוויה שאת עוברת בגליל ים.

לבין החוויה של מיכל..

עכשיו, אם אני הייתי השופטת, אז אני אומרת, מתישהו אנחנו נצטרך לשים את הקלפים על השולחן, ולהגיד באמת הכל.

אז זה מתחבר, דנה, זה מתחבר לדברים שמיכל אמרה, שהיא

הילה גרסטל:

יעקב זינגבוים:

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

קראה את שני הפרוטוקולים, והיא הרגישה..
כי אנחנו עוד לא שם..

דנה אורן ינאי:
הילה גרסטל:

סליחה, אנחנו בתחילת הדרך.
רומא לא נבנתה ביום אחד. וכאן, מיכל, אחד הדברים החשובים,
אנחנו באזור מאוד, מאוד רגיש. ולכל אחד יש בעניין הזה את
הרגישות שלו. ולכן, חייבים, השיח פה סביב השולחן הזה, לגלות
את הרגישות, לחשוף את העצבים. אין, אנחנו נהיה עם עצבים
חשופים. הכל יהיה על השולחן. אבל זה תהליך. אנחנו לא רוצים
להרוס את הבית על יושביו. אנחנו רוצים לחזק את היסודות
שלו, בצורה שלכל קיר, יהיו לו את היסודות שלו. לכן, אני קצת
יש לי ביקורת על האמירה- שפגועה מהפרוטוקולים בעניין הזה.

יעקב נקי:

הייתי מציע לך, שכל מה שאמרת פה, שלדעתי זה לא קשור
לנושא שאנחנו דנים פה, להעלות ליריב פישר, לבקש ממנו, וזה
נושא פוליטי, לזרוק מהמועצה את משה ועקנין, לזרוק מהמועצה
את צבי וייס, שנייה, שנייה...
דיברת בציניות וכזה. בשביל מה צריך...
שנייה, אני אסביר למה.

דניאל צרטוק:
יעקב נקי:

כי אנחנו דיברנו פה איך לפתור את הבעיות. ופה באים ומציפים
בעיה פוליטית. שוב פעם, אנחנו לא נפתור את הבעיות של מדינת
ישראל. אנחנו צריכים לפתור את הבעיות של הרצליה. אני לא
יכול לקחת את ההשלכות מכל הגרעינים התורניים, להשליך את
זה על הרצליה. אם היית מתקדמת אך ורק על מה שקורה
בהרצליה, דיינו. אבל לקחת את כל מה שקורה בכל הארץ,
ולהשליך את זה על הרצליה, ואני לא טוען שאנחנו מושלמים.
לכל אחד יש מה לתקן, ומה לשפר, וכו'. אבל לעשות את זה
בצורה כזאת...

דניאל צרטוק:
הילה גרסטל:

כנראה שהיא לא הסבירה טוב. אני אטיל את זה עליה ..
היא הסבירה טוב. הוא לא הבין אותה.
כנראה שהיא לא הסבירה טוב, בגלל...

דניאל צרטוק:
הילה גרסטל:

היא הסבירה טוב דווקא
היא דיברה מאוד, מאוד על הרצליה
הנתונים היו על הרצליה. היא נתנה רקע, ואז היא התמקדה
בהרצליה.

דניאל צרטוק:
דנה אדמוני:

היא דיברה על הרצליה. היא חילקה את זה למספר נושאים,
בהיבט של הרצליה. זה נכון שחלק מהנושאים הם באמת עניין
של העירייה לטפל. אבל זה לא הכל. זה נכון שצריך יהיה לעשות
את ההפרדה.

הילה גרסטל:

אם הגרעין התורני תוקצב ברמה כזו או אחרת ..
זה לא תקצוב רק.

יעקב נקי:
דנה אורן ינאי:

אני רוצה להגיד משהו, ברשותך. אני אגיד לך, אני רוצה רגע
לסכם משהו ממה שמיכל אמרה. משהו כללי. אתה יודע מה הכי
מפריע בהתנהלות, בוא נגיד, על הגרעין התורני רגע, גם
בהרצליה. להבדיל מהצד, תקרא לזה, הצד השני, שזה נגיד

עופר לוי:

הקונסרבטיבים או החילוניים, שעושים אירועים לקהילה הגאה או משהו אחר. הגרעין התורני מנסה להכניס את התכנים שלו לציבור שלנו. עכשיו, אני לא אומר את זה רק מידיעה של מה שהיא אומרת, או מה שהיא סיפרה. אני רואה את זה גם אצלי, בבית האישי אצלי, שיש לי אח שהוא עם כיפה, ועם זקן ככה. אחלה אח יש לי. אבל הוא יכול לתפוס את הילדים שלי, לא עכשיו. כשהם היו קטנים, הוא יכול לתפוס אותם, ולשבת איתם. מוציא ספר תורה, יושב, מסביר להם בכאילו וזה. ואז אם אני שנייה אחת מראה לבת שלו את האייפון או משהו בטעות, אז הוא מתעצבן. זאת אומרת, הציבור, הגרעין, הציבור שלכם יותר דתי.

לא, הוא צדיק.

הוא לא חלק בקטגוריה הזאת. תכף אני אספר גם על הרב נקי משהו. זה מה שמתריס יותר אפילו את הצד שלנו. אם הם היו מתעסקים בשלכם, אז זה בסדר. אתם מנסים את שלכם להביא גם לנו. וזה הסיפור שהכי מציק. אני אומר לך את זה.

תגיד לי, איפה אתה פוגש את זה באופן אישי?
מה זה?

מה, הזמינו אותך לאיזו משפחה, והם ניסו לשכנע אותך להיות דתי?

לא, לא. אני אגיד לך איפה. שנייה, שאלת שאלה. כשאני מסתובב בהרצליה, עוד פעם, לי ברמה האישית זה לא מפריע. אני יכול להסתובב ולראות. אבל ברמה האישית, כשאני רואה ואני מסתובב בלב העיר ביום שישי, ואני רואה דוכן אחד של תפילין, ועוד דוכן 40 מ', ועוד דוכן בהפרשים של זה, והם פונים לאנשים. הם תופסים חבר'ה צעירים, או ילדים, או אני לא יודע מה, אין לי בעיה עם זה. אבל זה כן לבוא לקחת, ולנסות, ולנסות.

זה מה שרציתי להגיד. הבן שלי לומד בבן גוריון, ואיך שהוא יצא מבי"ס, ניגשו אליו ולחברים שלו, ומשכו אותם, ובואו. סליחה, אז מבחינתי זה לעשות מעשה שלא יעשה.

זה רק הגרעין התורני עשה?

אני לא יודעת להגיד מי הבנאדם. אני לא יודעת להגיד מי עושה מה. אני יודעת מה הבן שלי בא ומספר לי. שעלי זה לא מקובל. דנה, הרב קסטיאל קיבל רשות דיבור, ואנחנו נצטרך להתכנס לסיום.

דיברתי רגע על הרב נקי. אני חייב, אני לא יודע אם כולכם יודעים. בקדנציה שעברה, העברנו במועצה הצעה לסדר שלי שמכירה בזוגות להט"בים, בסדר? והיה מזה קצת טררס, היה עם ראש העיר הקודם. לא משנה, אני לא נכנס לזה. והרב נקי הרים לי טלפון אחרי יומיים שלושה, והוא אומר לי, עופר, אני רגע רוצה לשמוע ממך מה זה בדיוק, מה זה אומר. אני יכול

דנה אורן ינאי:

עופר לוי:

שרה מאירמן:

עופר לוי:

שרה מאירמן:

עופר לוי:

דנה אדמוני:

שרה מאירמן:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

עופר לוי:

לספר, הרב נקי?

כן, חופשי.

מה זה אומר, על מה מדובר, על מה זה. סיפרתי לו. הוא אמר לי, עופר, אשריך, אשריך. אני לא מתנגד לזה. ואיפה שאני צריך, אני אגיד את דבריי. וזה חלק מזה שאמרתי, החרגתי את הרב נקי, כי ככה לדעתי צריך להתנהל.

לא סיימתי. הם כולם נכנסו לדברים שלי. אני אומר שוב. תכנים וכו', סה"כ בארץ ישראל קם העם היהודי. ברור שהתחלנו. לא התחלנו, התחלנו את זה עוד לפני 75 שנה. מותר לשמוע את המילה יהודי..

הרסתם אותה. לא אתה. הרסתם אותה.

מי שהרס אותה, זה היה בגין. וגם אמרתי את זה פעם שעברה טוב, אנחנו עוצרים פה. אוקי, הרב קסטיאל, דנה ומיכל למילה אחרונה היום.

אני רק חייבת לתקן אותך. סליחה מקודם לפני שבאתי הנה מה הוא אמר לי, יש פה צד אחד של זה, וצד אחד של זה. ואת תיקנת שאולי יש צד אחד. אני ממש לא בצד שמנסה ... לא, זה מה שנאמר. ואני אמרתי שאפשר להגיד ככה ואפשר להגיד ככה.

אז אם היא העלתה את זה, אז אני כן אבקש...

אני לא בצד הזה. אני בצד, אני אולי גם עושה פעילות ציבורית, אבל כדי שמי שרוצה, שיהיה לו. ומי שלא, אז לא. זהו.

זה קצר. מיכל תגיב לדברים. אני רוצה אבל כן להגיד, וכן חשוב לי לציין פה. על אחת כמה וכמה באמת שהגעתי, ושיתפת באמת על דרכך, והדרך שבה את פועלת. אבל כמו שאנחנו יודעים, יש גוונים, ויש אנשים שונים שפועלים בדרכים שונות. וזה נעים ונוח שאנחנו יושבים פה, ואני שומעת אותך, ואני אומרת, כן, זו אישה שלחלוטין אני יכולה לראות איך אנחנו חיות בשלום אחת ליד השנייה, ומתקיימות פה בטוב. אבל מה לעשות, שמי שיושב פה בוועדה כנראה מעביר מסר, בא מפנים יותר מכילות, או יותר מקבלות, במידה מסוימת, לעומת פעילויות שקורות מאחורי הקלעים, ולא שלכם חס וחלילה. לא על זה אני מדברת. שלא ישתמע שאני אומרת שאתם פועלים באופן נסתר. אני אומרת, השורה התחתונה, אם יש את הגרעין התורני, שבא עם אג'נדה מסוימת, ואלה שמגיעים ופונים לבן שלי, או כאלה שבאים ואומרים, את יודעת מה, אני אתן דוגמה, וזה אולי ימצא את זה. החליטו לעשות קירוב לבבות בראשונים. ולעשות מפגש בין דתיים, לא זוכרת מאיפה, הילדים לא בראשונים, זה שמעתי מחברה. בין דתיים לחילוניים. כשהכיתה של הבן שלה הגיעה לבקר, אז כמובן הפרידו בין הבנים לבנות, בשביל שיוכלו להתרשם ולהכיר. וכשהכיתה של הדתיים שהגיעה, אז אמרו להם, גם מפרידים את הבנים ואת הבנות, כי אי אפשר עכשיו. אז החברה אמרה, פנתה לבי"ס, ואמרה, אני לא מבינה. זאת

יעקב נקי:

עופר לוי:

יעקב נקי:

דנה אורן ינאי:

יעקב נקי:

הילה גרסטל:

מושקה שושן:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

מושקה שושן:

דנה אדמוני:

אומרת, אנחנו אמורים לבוא להבין איך הם חיים, אבל הם לא רוצים לראות איך אנחנו חיים? זאת אומרת, הרי בסופו של דבר אנחנו הולכים ברחוב, גברים, נשים. הרעיון הוא באמת להכיר את האחר, להיחשף למשהו אחר. ואז מעוותים את התמונה. אבל זו דוגמת אחת קטנה.

בסדר, המסר הועבר. כן, הרב קסטיאל. ממש בקצרה. אני ממש בנקודה ככה, אבל היה פעם איזה מזכיר של אחד מראשי הממשלה שהיה אצל הרבי ביחידות, וכשנגמרה היחידות אז הוא אומר לרבי, אבל מה המקצוע שלך, מה אתה עושה, הוא שואל את הרבי. אז הרבי אומר לו, התפקיד שלי זה להדליק את הנשמה. אז הוא אומר לו, את הנשמה שלי הדלקת? אז הרבי ענה לו, הבאתי לך את הגפרור, אתה תדליק אותה לבד. ואני רוצה להגיד שזה המסר האמיתי. אני מאמין במסר הזה ב-100%, אני חי את המסר הזה. התפקיד שלנו בתור חב"ד, זה לתת את הגפרור. אתה רוצה, תדליק ...

השאלה איך נותנים, זו השאלה. לפנות לקטינים בלי ההורים שלהם... את כל הדוכנים של התפילין שלנו, אנחנו העברנו לעירייה. יהודה נמצא פה, יושב פה, אנחנו ביקשנו רשות עליהם, על איפה שהם נמצאים. הם אמרו לנו, את זה וזה תשימו שם. את זה וזה, אין שום בעיה. מה שזה לפי החוק, שזה 50 מ' מבתי ספר, אפילו יותר מזה.

הרב קסטיאל, זה שזה ברחוב זו לא בעיה. אבל הרב קסטיאל, שאלה - השאלה שעלתה פה, שהיא שאלה אמיתית ונכונה, זו הפנייה לקטינים. והשאלה, האם למשל כמדיניות של חב"ד, אפשר לומר כאן, שלא נעשית או לא תעשה פנייה לקטינים?

חב"ד לא פונה לקטינים, נקודה. אז בואו נעשה את ההבחנה. אומר הרב קסטיאל, חב"ד לא פונה לקטינים. אתן אומרות, פונים לקטינים.

מה זה, בדוכן תפילין את מדברת? כן.

דוכן תפילין מיום שישי לפני שבועיים, בשבעת הכוכבים, עומדים שני צעירים ופונים לילדים.

אז סליחה, אני מציעה שבאמת במסגרת הזאת, אם אתם נתקלים, נתקלות במקרים כאלה, צריך להביא את זה לידיעת הרב קסטיאל-

לא, זה לא התפקיד שלי, סליחה, ממש לא. לא, אבל אם אנחנו רוצים ליישם...

זו לא הדרך ליישם. סליחה, יש כללים. זה מה שבזמנו בישיבה הראשונה דניאל אמר, ואמר יפה. יש מה שנקרא חוק, לפעול לפי החוק. יש כללים ברורים, שיפעלו לפי הכללים. זה לא התפקיד שלי להיות שוטרת.

הילה גרסטל:
תמיר קסטיאל:

דניאל צרטוק:
מיכל שליו רייכר:
תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:
הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:
דנה אדמוני:
דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:
הילה גרסטל:
דנה אדמוני:

אבל דנה, פה אומר הרב, לא, את ממש לא שוטר. אבל אם את רוצה, את מצביעה על תופעה שקיימת. אומר הרב קסטיאל, המדיניות שלנו, חב"ד לא פונה לקטינים. אתן אומרות, היא כן פונה לקטינים. איך יובא לידיעתו מקרים שהיא פונה לקטינים? אז אני אגיד לך מה צריך לעשות, הילה. זה כמו בכל ארגון, שאם אני שומע, סתם אני אומר עכשיו, בבני הרצליה, שמאמנים ... לרענן את הנהלים.

לחדד את הנהלים, זה מה שצריך לעשות.

נכון. ירענן ויחדד.

אני מתנצלת שבאופן דרמתי אני צריכה לצאת בנקודה הזאת. אני רוצה לומר עוד אם אפשר הכי קטן אחד? אנחנו לא קיבלנו שום תקציב מעיריית הרצליה. אני יכול לומר את זה בוודאות. מקודם היא ציינה את הגרעין התורני, וחב"ד היא לא יודעת מה. אז אני אומר שחב"ד לא קיבלה שום דבר, ולא מקבלת שום תקציב מעיריית הרצליה. לא מהיום, כבר הרבה מאוד שנים. יש לנו פה בית תבשיל שמאכיל 350 איש כל יום, יש לנו פה מרכז התנדבות, יש לנו פה גני ילדים, מעונות יום. אנחנו מתמודדים עם זה בעצמנו, בלי שום דבר אחר לגמרי.

מה זה מעונות? אני שילמתי למעון.

בסדר, אני אומר, תקציב עירוני, אנחנו לא מקבלים. זה מה שאמרתי. לגבי העניין של הבחירות, אני בניגוד למה שנאמר פה, שרוצים מעשים, ורק דיבורים, ודיבורים מאוד יפים, פנים יפות. אני לפני הבחירות האחרונות, הוצאתי מכתב, המכתב הזה התפרסם לכל קהילות חב"ד, ובכלל כל מי שבקשר איתנו, שחב"ד לא מתעסקת בבחירות, חב"ד לא אמרה לאף אחד באיזו מפלגה לבחור. כל אחד יבחר לפי צו מצפוננו. זה מכתב שיצא החוצה.

ויותר מזה, בהתראה להוצאת דיבה למי שיגיד שאמרו לבחור. כי כבר היו זיופים כאלה שאמרו שחב"ד אמרה להצביע לזה, וחב"ד לזה. חב"ד זה כח מסוים, חב"ד היא תנועה לא פוליטית. מיכל, זכות המילה האחרונה.

אני רק רוצה להגיד משהו לגבי זה שאולי יש הורים שרוצים את הגרעין התורני. אני בטוחה שגם בחמד, וגם אנחנו נמצא הורים שאולי רוצים חינוך לאבולוציה, ורוצים חינוך להט"בי. ואנחנו לא נביא עמותות שעוסקות בזה כדי להיכנס לשם.

אנחנו לא אומרים שלגרעין התורני אין זכות קיום. אנחנו רק לא רוצים לממן אותו. עמותה פוליטית, אין צורך לממן אותה. אני חוזרת, אנחנו לא רוצים שהגרעין התורני יפעל כגוף ממלכתי. אנחנו רוצים שמחלקות שונות של העירייה יהיו אחראיות על תרבות תורנית, ועל כל הרווחה. זה בסדר לקבל שמות, זה אחרת כשאנחנו רואים פה מכתב. אני אציג לכם אותו, שהרווחה, המחלקה לשירותים חברתיים בעיריית הרצליה כותבת שהיא עובדת כל השנה, צמוד. הם ממש עוד בנאדם. אני מעדיפה את

הילה גרסטל:

עופר לוי:

הילה גרסטל:

עופר לוי:

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

תמיר קסטיאל:

שרה מאירמון:

תמיר קסטיאל:

יעקב נקי:

תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

מיכל שליו רייכר:

הכסף שהולך לגרעין התורני, לשלם לעוד שני אנשים ברווחה, ושהם יעבדו שם באופן ממלכתי, ובלי כל מיני אג'נדות סמויות. כל העניין הזה שהגרעין התורני נכנס למקומות חילוניים, בהגדרת התמיכות של הגרעינים התורניים, זה מה שהם צריכים לעשות, כך שזה לא איזה מקרה אם גרעין תורני בא למקום חילוני. הם צריכים את זה. אגב, לדעתי, הם לא עשו את זה מספיק טוב, ולכן הם לא קיבלו את התמיכות בשנה האחרונה. זאת אומרת, באמת הם קצת נכשלו, בגלל שעוררנו מודעות, ועשינו המון בלגן סביב הנושא הזה. אבל זה נושא שאנחנו צריכים כל הזמן לעמוד על המשמר, כי כל הזמן פונים הורים לגבי ניסיונות כאלה. וזה אגב, אני לא דיברתי על פוליטיקה, דיברתי על המדינה כרקע, נתתי המון המון נתונים על הרצליה. ודיברתי על איפה זה פוגש אותנו בחיים שלנו. לא על משהו ערטילאי. וכל הרשימות שרצו ברשות, זהו, יש לי פה מאות פוסטים שמרצ הרצליה פרסמו, ויש עתיד הרצליה פרסמו, כשהם רצו להיבחר, וכשדנה פרסמה שהם היו נאבקים נגד הדברים האלה. עופר היה שותף במאבקים האלה. הוא יודע על מה אני מדברת. הוא יודע שהבוחרים שלו לא מעוניינים באג'נדה הזאת, כנ"ל דנה.

את לא מכירה את הבוחרים שלו.

אגב, לא מעניין אותי ברמה הפוליטית שום דבר. ברמה הפרטית. עכשיו, בהרצליה יש שני פתקים. זה נכון. ואני חושבת שהייצוג של הרשימות השונות, הוא בדיוק הסיפור של עד כמה הליברליות מעניינת אותנו. בגלל שמשה פדלון לא היה נחרץ מספיק בעניין הזה, לדעתי הוא הפסיד את הבחירות. משה פדלון כתב פקס רוחני לרבי, לאדם מת. זה אחד מהדברים שהציבור הליברלי מאוד לא אהב.

אבל זו זכותו לעשות מה שהוא רוצה.

זו זכותו, אבל הוא ראש עיר, הוא דמות ציבורית, וזכותנו לא להצביע לו.

אנחנו גלשנו מהזמן

אני רוצה לשאול שאלה אחת לגבי מה שהיא אמרה.

למה מפעיל נגיד, בוא ניקח את זה, אדם פרטי, שיש לו, אני מכיר כמה כאלה שעושים חוגים ביהדות, עושה סדנה לאפיית מצות. למה הוא לא יכול לשיטתך להציע את מרכולתו, את החוג שלו לבי"ס, ובי"ס יגיד אם הוא רוצה או לא רוצה. מה הבעיה עם הדבר הזה?

כי אם בסוף החינוך מוטה לערכים זה דבר מאוד רגיש.

סליחה, מנהל בי"ס. את יכולה להזמין מפעיל שעושה ליצן, ומפעיל שמכין מצות.

בגלל שבי"ס מורכב מהרבה אנשים, כמו שאני לא אלך לחמד ואציע תכנית אבולוציה או תכנית להט"ב ..

יעקב נקי:

מיכל שליו רייכר:

תמיר קסטיאל:

מיכל שליו רייכר:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

מיכל שליו רייכר:

תמיר קסטיאל:

מיכל שליו רייכר:

- תמיר קסטיאל:**
מיכל שליו רייכר:
תציעי מה שאת רוצה. החינוך הממלכתי חייב להישאר ממלכתי, כמו שחינוך חמד צריך להישאר חמד. זה לא רוסיה. זה מקום שהוא פנוי לאפשרות, להציג כל אחד את החוגים שהוא יכול להפעיל. יש מפעיל של חוג ספורט, ויש מי שעושה חוג של מצות. זה לא חוג. זה חינוך ערכי. אנחנו לא נפתור היום את כל הבעיות. אני חושבת שדי התקרבונו למה שבאמת מטריד, ושלשמו הוקמה הוועדה. מאחר חלף הזמן, עופר..
- עופר לוי:**
דניאל צרטוק:
אני לא זזתי דקה בלי שקיבלתי אישור. יש לי שאלה, חצי שאלה. עופר, מה אנחנו יכולים לעשות עם כל המידע שנזרק עלינו מכל הכיוונים, משהו שהוא מעשי. או שאנחנו רק מעבדים אותו ומקשיבים. הרי עלו פה כל מיני טענות, ועלו פה רעיונות מעניינים, ועלו פה תגובות. איך אנחנו הופכים את זה למשהו מעשי? זאת השאלה-
- הילה גרסטל:**
דניאל צרטוק:
שרה מאירמון:
אני כבר הזמנתי את חברי פה לקפה, ונתתי לו דייט, וטלפון שלי. אני חשבתי על משהו אחר. אני חושבת באמת, אם חברי הוועדה החילוניים יסכימו. אני אומרת, בואו נעשה מפגש אחד על אחד עם משפחות. יזמינו אותם. אתם יכולים לבוא עם הילדים בליל שבת. לא הולכים להחזיר אף אחד בתשובה. אצלי יש הרבה. ואני רוצה להגיד לכם שמרצ לפני 20 שנה לא יצאו נגד הדתיים, אוקי?
- הילה גרסטל:**
עופר לוי:
דניאל, השאלה שלך מצוינת- את לא הקשבת. אנחנו לא נגד הדת. עוד פעם אני אמרתי, נגד הכפייה-
- שרה מאירמון:**
הילה גרסטל:
לא, הצורה של הדיבור פה הייתה נוראית. שרה, צריך לדעת להכיל. למדנו הכלה. אבל אני רוצה לענות לדניאל. אני חושבת שכל אחד מאיתנו צריך לקחת את מה שנאמר פה, לעבד אותו, ולהגיע לתובנות שלו, להפוך את זה ליעדים ומשימות לפעם הבאה. ואני חושבת שזה שאתה כבר קבעת עם הרב קסטיאל דייט במסעדה כשרה..
- אני חושבת שזה מאוד חשוב, ומאוד נכון. ולדעתי, וזה במסגרת שיעורי הבית, חוץ ממה שדנה קיבלה, הפעם יש עוד. אני חושבת שכל אחד צריך לקחת את מה שנאמר פה. אני חושבת שזיקקנו דווקא בגלל, ואני מבינה, שהיה לכם קשה לשמוע את מה שמיכל אמרה. דווקא לא.
- מושקה שושן:**
הילה גרסטל:
אז למושקה לא, לשרה היה יותר קשה לשמוע דברים מסוימים, ואני יכולה להבין גם למה היה קשה. אבל מה שצריך עכשיו, זה לעשות את משחק התפקידים. לנסות להבין מאיפה המקום שהיא מתארת את זה. אני חושבת שאחת הבעיות באמת, שאין

פה את ההדדיות מהבחינה הזאת, שלא יקרה מצב שחילוני, כדוגמתה של מיכל, שמסמלת את הקצה או את הקרוב לקצה. אין מצב שהיא תבוא לבי"ס, לא לישיבה הגבוהה, ולא לאיזשהו תלמוד תורה, ותנסה ללמד אותם דברים שהיא חושבת שחשובים שהם ילמדו, למרות שהם לא כלולים במערכת החינוך. הביקורת היא שנעשה המהלך ההפוך. ואם אני ארחיב קצת את הביקורת ואני אומר, אני אתרגם את מה שמיכל אומרת. מיכל אומרת, זה לא ספורדי. זה לא מקרי. יש איזשהו ארגון גדול, עלום בחלקו, שהמטרה שלו, בחלקו, שהוא בחלקו עלום, כי יש שם ניואנסים, שהמטרה שלו הדתה. נקרא לילד בשמו.

את זה רוצה הציבור הליברלי בהרצליה לעצור. לעצור כדי למנוע, זה הכל. עכשיו, אני באמת חושבת, בגלל קוצר הזמן, שכל אחד באמת יחשוב, אבל כל אחד יחשוב רגע מנקודת המבט של השני, לא מנקודת המבט של עצמו. כי אני חושבת שאם יש לנו סיכוי להגיע פה לפתרונות, לדרך שאליה אנחנו שואפים כולם סביב השולחן, זה רק אם כל אחד יוכל לראות את נקודת המבט של הצד השני. לא אם כל אחד יתבצר בעמדתו, ובצדקתו, וכו'. תודה רבה.

סיכום, הצעות והחלטות:

1. **נושא מס' 1 - דיווח צוות בתי כנסת - הועבר דיווח ע"י צוות המשנה הצעה - לקבל מידע מהעירייה על פריסת בתי הכנסת הקיימים ברחבי העיר. החלטה - בטיפול יהודה לשלוח לנו את המידע בנושא בתי הכנסת.**
2. **נושא מס' 2 - דיון באפשרות קיום פגישות בשכונות עם התושבים הצעה - לקבוע מפגש עם תושבים ב- 2 קהילות גליל ים והרצליה הירוקה. ישנה הסכמה לכך. החלטה -**
 - א) בטיפול של אריאלה לקבוע את המפגשים מול אנשי הקשר/נציגי השכונות, ובתיאום מול הילה.
 - ב) הזמנת חברי הוועדה למפגשים הללו, לאחר שייקבעו.
3. **נושא מס' 3 - שמיעת נציגי הזרמים השונים - הנציגות האורחות - גבי מושקה שושן וגבי מיכל שלו רייכר השמיעו את דבריהן. מיכל - הקראת נתונים מתוך מצגת. הצעה והחלטה - העברת המצגת ע"י מיכל שלו רייכר להילה.**

4. סיכום

א) התעוררה אי הבנה לגבי גבי מושקה שושן, האם הגיעה כאורחת או כחברת ועדה. עד הפצת הפרוטוקול, הנושא נבדק מול יהודה והילה שאישרה את קבלתה של מושקה כחברת ועדה מן המניין. **ברוכה הבאה מושקה.**

ב) נחדד כי ע"פ המוסכס – לגבי צירוף חברי ועדה כל חבר ועדה יכול להגיש להילה בקשה מנומקת את מי הוא/היא מבקשים לצרף כחבר ועדה. המועמדות תיבדק ותאושר ע"י הילה בלבד.

בברכה,

הילה גרסטל
יו"ר הוועדה

רשמה : אריאלה חגבי
מזכירת הוועדה

